

Khi ta lớn

Lê Hạnh (Tuyển soạn)

Đấu vết thời gian

Nhà Xuất Bản Hà Nội

Dấu vết thời gian
Lê Hạnh

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

[“HÃY CÓ NIỀM TIN...”](#)

[Mục Lục](#)

[Lời giới thiệu](#)

[10%](#)

[BỨC TRANH](#)

[CAN ĐẢM SẼ ĐẠT ĐƯỢC MỤC ĐÍCH](#)

[CHUYỆN VỀ HAI HẠT LÚA](#)

[DÁM TƯỞNG TƯỢNG VÀ DÁM TIN](#)

[DẤU VẾT THỜI GIAN](#)

[ĐÔI GIÀY MỚI](#)

[ĐỪNG CHỜ ĐỢI, HÃY HÀNH ĐỘNG!](#)

[GIA TÀI TRONG NỖI XÚP](#)

[GIÁ TRỊ CỦA MỘT GIẤC MƠ](#)

[SỬ DỤNG THỜI GIAN](#)

[DÀNH CHO CHÍNH BẢN THÂN CHÚNG TA](#)

[HÃY XEM HỌ LÀ NHỮNG NGƯỜI MANG THƯƠNG TÍCH](#)

[LẬT ĐẬT](#)

[LÒNG THAM RỒI SẼ ĐƯỢC GÌ?](#)

[MẤT DÊ](#)

[NGƯỜI VẼ TIỀN GIẢ](#)

[NGƯỜI ĂN CẤP CỨU](#)

[NHỮNG CHÚ CHÓ SĂN](#)

[NHỮNG ĐIỀU CUỐI CÙNG](#)

[NHỮNG LÂU ĐÀI CÁT](#)

[NHỮNG MÓN QUÀ VÔ GIÁ](#)

[QUÀ CỦA TRÁI TIM](#)

[SỰ KIÊN NHẪN](#)

[THẾ GIỚI KHÔNG HOÀN HẢO](#)

[CŨNG LÀ LỄ THƯỜNG](#)

[TRIẾT LÝ CỦA SỐ 1](#)

[TỰ TIN SẼ DẪN TA ĐẾN THÀNH CÔNG](#)

[VÀNG THẬT](#)

[VIỆC KHÔNG TƯỞNG CHỈ CẦN MỘT CHÚT THỜI GIAN NỮA](#)

[BÀI HỌC ĐẦU TIÊN](#)

[BUỘC CHẶT DÂY GIÀY](#)

[CÂY SỒI](#)

[CUỘC SỐNG LÀ MỘT ĐIỀU TUYỆT VỜI](#)

[MARY LOU](#)

[NHÌN NÓ TỪ PHÍA KHÁC XEM](#)

[MỘT CHO TẤT CẢ](#)

[NGÀY TUYỆT VỜI NHẤT ĐỜI TÔI](#)

[NƠI NƯỞNG TỰA](#)

[CHÚ LỪA VÀ CÁC GIẾNG CẠN](#)

[BÀI NGỮ PHÁP CHO BẠN TRẺ](#)

[CÁCH BIẾT LÒNG NGƯỜI](#)

[HẠT GIỐNG](#)

[HÃY NHÌN ĐỜI NHƯ MỘT LY COCKTAIL](#)

“HÃY CÓ NIỀM TIN...”

Hãy có niềm tin để biết rằng mỗi ngày sẽ là một sự bắt đầu mới, rằng phép màu sẽ xảy ra và những giấc mơ sẽ thành hiện thực.

Hãy có niềm tin để nhìn thấy những thiên thần đang nhảy múa giữa những đám mây, để biết điều kỳ diệu của đám bụi trên bầu trời và sự dí dỏm của chú cuội trên cung trăng.

Hãy có niềm tin để biết giá trị của một trái tim được chăm sóc, sự trong sáng của đôi mắt trẻ thơ và vẻ đẹp của đôi tay đã hằn vết thời gian, bởi vì đôi tay đó cho chúng ta bao bài học về tình yêu thương qua những lời dạy bảo.

Hãy có niềm tin để tìm thấy sức mạnh và khuyến khích nó luôn tồn tại trong chúng ta...

Hãy có niềm tin để biết chúng ta không cô đơn, cuộc sống là một món quà và đây là thời gian để chúng ta đón mừng điều ấy.

Hãy có niềm tin để biết rằng cuộc sống là một sự ngạc nhiên thật tuyệt diệu và chỉ chờ để diễn ra và tất cả những hy vọng - giấc mơ của chúng ta đều nằm trong tầm tay với - nếu chúng ta có niềm tin.

Mục Lục

[LỜI MỞ ĐẦU](#)

[LỜI GIỚI THIỆU](#)

[10%](#)

[Bức tranh](#)

[Can đảm sẽ đạt được mục đích](#)

[Chuyện về hai hạt lúa](#)

[Dám tưởng tượng và dám tin](#)

[Dấu vết thời gian](#)

[Đôi giày mới](#)

[Đừng chờ đợi, hãy hành động!](#)

[Gia tài trong nỗi sợ](#)

[Giá trị của một giấc mơ](#)

[Sử dụng thời gian](#)

[Dành cho chính bản thân chúng ta](#)

["Hãy có niềm tin..."](#)

[Hãy xem họ là những người mang thương tích](#)

[Lật đật](#)

[Lòng tham rồi sẽ được gì?](#)

[Mất dê](#)

[Người vẽ tiền giả](#)

[Người ăn cắp cừu](#)

[Những chú chó săn](#)

[Những điều cuối cùng](#)

[Những lâu đài cát](#)

[Những món quà vô giá](#)

[Quà của trái tim](#)

[Sự kiên nhẫn](#)

[Thế giới không hoàn hảo](#)

[Cũng là lẽ thường](#)

[Triết lý của số 1](#)

[Tự tin sẽ dẫn ta đến thành công](#)

[Vàng thật](#)

[Việc không tưởng chỉ cần một chút thời gian nữa](#)

[Bài học đầu tiên](#)

[Buộc chặt dây giày!](#)

[Cây sồi](#)

[Cuộc sống là một điều tuyệt vời](#)

[Mary Lou](#)

[Nhìn nó từ phía khác xem](#)

[Một cho tất cả](#)

[Ngày tuyệt vời nhất đời tôi](#)

[Nơi nương tựa](#)

[Chú lừa và cái giếng cạn](#)

[Bài ngữ pháp cho bạn trẻ](#)

[Cách biết lòng người](#)

[Hạt giống](#)

[Hãy nhìn đời như một ly cocktail](#)

“Cuộc sống là điều kỳ diệu, đừng để nó trôi qua vô ích. Hãy mở rộng trái tim, mở rộng tâm hồn bạn với những người xung quanh; hãy thể hiện chính mình mỗi ngày”.

Các bài viết sáng tác, bài dịch cộng tác của bạn đọc về các chủ đề Khi ta mới lớn (Các bài viết về khi ta mới lớn, xây đắp yêu thương, những cảm nhận trong sáng về tình bạn, tình yêu, xúc cảm sâu sắc về cuộc sống...) cho các tập Khi ta mới lớn tiếp theo xin gửi về:

Công ty TNHH Văn hóa Phương Bắc
Nhà sách Hương Thủy
24B Hạ Hồi - Hoàn Kiếm - Hà Nội
ĐT: 04.8221480 Fax: 04.9425565
Email: nhasachhuongthuy@fpt.vn

Chúng tôi kính mời các Tác Giả có các bài viết, sáng tác, bài dịch trong bộ sách "Khi ta mới lớn" phát hành lần này, xin hãy liên hệ với chúng tôi để nhận sách biếu và tiền nhuận bút. Hương Thủy xin chân thành cảm ơn sự hợp tác của quý vị!

Lời giới thiệu

Tuổi hai mươi, một chân trời mới đầy thú vị đang rộng mở chào đón bạn, bạn háo hức trước một thế giới mới, thế giới của những người trưởng thành, bỡ ngỡ trước những tình cảm mới mẻ, bối rối giữa tình bạn và tình yêu, những điều mới lạ về cuộc sống. Tủ sách “Khi ta lớn” tập hợp những câu chuyện được chọn lọc với những bài học kinh nghiệm bổ ích về cuộc sống từ cổ chí kim cả trong và ngoài nước như lời nhắn nhủ yêu thương của ông bà, cha mẹ, của những người thân yêu gửi tới bạn. Mỗi khi bạn cảm thấy buồn, cô đơn, hay những lúc gặp khó khăn, hãy đọc những trang sách này, và bạn sẽ thấy cuộc sống tươi đẹp và đáng yêu biết bao. Bạn sẽ cảm nhận được những lời động viên chia sẻ, lời khuyên chân thành nhất ẩn trong mỗi câu chuyện.

Hy vọng cuốn sách sẽ là người bạn tâm tình cùng bạn trải qua những vui buồn trong cuộc sống, là người bạn thân thiết cùng bạn vững bước vào đời.

10%

Nhiều năm trước, một cậu thanh niên đã phải quyết định rời gia đình đi kiếm sống bởi cha mẹ cậu quá nghèo. Gói ghém mọi hành lý - cũng hết sức đơn giản - cậu tìm đường lên thành phố New York, nơi mà sau này cậu gây dựng sự nghiệp của mình, bắt đầu từ một người thợ làm xà phòng.

Tìm được việc ở thành phố lớn thật khó khăn, nhưng cậu luôn nhớ lời mẹ dặn, cậu tâm niệm mình sẽ đóng góp tiền vào quỹ từ thiện mỗi khi nhận được tiền lương.

Lần cầm đồng đôla đầu tiên tự kiếm được, cậu đóng 10 xu cho quỹ từ thiện. Quỹ từ thiện giới thiệu cậu với một người khác cũng thường làm từ thiện. Người này lại tiếp tục giới thiệu xưởng làm xà phòng của cậu. Dần dần, xưởng sản xuất xà phòng của cậu và người bạn nhận được

hợp đồng từ những nhà máy lớn. Vài năm sau, bạn cậu mất và cậu thanh niên trở thành chủ duy nhất của xưởng, nay làm ăn đã rất khấm khá.

Cậu thanh niên ấy giờ đã là một ông chủ giàu có nhưng vẫn luôn giữ thói quen dành ra 1/10 những gì mình kiếm được cho quỹ từ thiện và giúp đỡ những người khó khăn. Công việc ngày một tốt hơn và ông quyết định dành 2/10 số tiền kiếm được cho từ thiện. Con số tăng lên 3/10 và cuối cùng là 1/2. Và số tiền dành cho từ thiện tăng lên thì dường như sản phẩm của công ty ông cũng đã xuất hiện trong mọi gia đình trên thế giới.

Ông chủ ấy chính là William Colgate.

BỨC TRANH

Bạn đã bao giờ nghe câu chuyện về Antonio Rossini (1792-1868) chưa? Đó là một tác giả người Italia rất nổi tiếng, nhất là với vở opera “The Barber of Seville” và “William Tell Overture”. Lúc đó, vị vua của nước Pháp rất ngưỡng mộ ông nên đã mời ông tới và tặng ông một chiếc đồng hồ.

Rossini rất quý chiếc đồng hồ đó và thường đem khoe với mọi người. Ai cũng hào hứng chiêm ngưỡng chiếc đồng hồ quý. Cho đến một lần, một người bạn của Rossini bảo với ông:

- Tôi chắc rằng ông không biết giá trị thực của chiếc đồng hồ đâu!

Rossini rất bức bối, phản đối và cho rằng chiếc đồng hồ rất quý, đơn giản vì chính một vị quốc vương đã tặng nó cho ông. Nhưng người bạn vẫn lắc đầu:

- Không phải lý do đó!

Nói rồi người bạn cầm chiếc đồng hồ, cẩn thận mở mặt sau của nó ra trước sự ngạc nhiên của Rossini: bên trong của phía sau chiếc đồng hồ là bức tranh nhỏ xíu rất đẹp vẽ chân dung Rossini.

Như vậy là Rossini đã giữ chiếc đồng hồ hàng năm trời nhưng vẫn không hề biết giá trị thực sự của nó không nằm ở bên ngoài, mà chính là ở bên trong nó.

Trong cuộc sống cũng vậy, bạn có biết điều gì đã làm cho bạn trở nên giá trị không? Không phải chỉ là những gì bạn thể hiện bên ngoài, mà còn là những gì bên trong tâm hồn bạn nữa. Đó mới là bức tranh đẹp nhất, hoàn thiện nhất về bạn.

CAN ĐẢM SẼ ĐẠT ĐƯỢC MỤC ĐÍCH

Nữ doanh nghiệp thành đạt nhất thế giới hôm nay chẳng hề bận tâm nếu bạn gọi cô ấy là cô bé. Đó là vì Markita Andrens đã làm được hơn 80 nghìn đôla nhờ bán bánh bích quy Nữ Hướng Đạo Sinh từ khi cô mới lên bảy tuổi.

Đi đến từng nhà sau giờ học, cô bé Markita nhút nhát đã trở thành một người bán bích quy năng động khi cô phát hiện ra bí quyết bán hàng ở tuổi 13.

Nó bắt đầu bằng một khát vọng, một khát vọng cháy bỏng. Mẹ của Markita làm hầu bàn ở New York sau khi chồng bà rời bỏ bà lúc Markita mới được tám tuổi, bà có một ước mơ là đi du lịch vòng quanh thế giới. “Mẹ sẽ cố gắng làm việc để có tiền cho con học đại học”, một hôm mẹ cô nói thế với cô, và Markita đã quả quyết: “Con sẽ đi học và khi nào tốt nghiệp, con sẽ đi làm kiếm tiền để hai mẹ con mình đi vòng quanh thế giới, mẹ nhé!”.

Thế là khi ở tuổi 13, Markita đọc trong tạp chí Nữ Hướng Đạo Sinh thấy nói hướng đạo sinh nào bán được nhiều bánh bích quy nhất sẽ được hưởng chuyến du lịch toàn phần vòng quanh thế giới dành cho hai người, cô đã quyết định bán tất cả những bánh bích quy Nữ Hướng Đạo Sinh mà cô có thể - nhiều hơn bất kỳ ai trên thế giới. Nhưng chỉ có khát vọng thôi thì chưa đủ. Để biến giấc mơ thành hiện thực, Markita biết rằng cô cần một kế hoạch.

Cô của Markita khuyên: “Con phải luôn luôn ăn mặc đúng cách để gây sự chú ý. Khi con kinh doanh, hãy ăn mặc như khi con đang kinh doanh. Con hãy mặc đồng phục Nữ Hướng Đạo Sinh khi con đến nhà người ta vào lúc bốn giờ ba mươi hay sáu giờ ba mươi chiều, đặc biệt vào tối thứ sáu, hãy chờ sự đồng ý của họ. Luôn luôn tươi cười dù họ có mua hay không, lúc nào cũng phải tỏ ra dễ thương và đừng bảo họ mua bánh quy của con, mà bảo họ hãy ủng hộ”.

Rất nhiều hướng đạo sinh khác cũng muốn giành được chuyến du lịch vòng quanh thế giới đó. Nhiều hướng đạo sinh khác cũng có kế hoạch của mình. Chỉ có Markita là mặc đồng phục mỗi ngày sau giờ học, sẵn sàng yêu cầu và tiếp tục yêu cầu mọi người giúp đỡ cô thực hiện ước mơ. Trước mỗi khách hàng, cô luôn chân thành và niềm nở giới thiệu: “Xin chào! Tôi có một mơ ước. Tôi đang muốn một chuyến du lịch vòng quanh thế giới cho tôi và mẹ tôi bằng cách bán bánh quy Nữ Hướng Đạo Sinh. Bạn có vui lòng ủng hộ tôi bằng cách mua giúp một hay hai hộp bánh quy không?”.

Markita đã bán 3.526 hộp bánh quy Nữ Hướng Đạo Sinh năm đó và giành được chuyến du lịch vòng quanh thế giới. Khi cô bán được hơn 42.000 hộp bánh quy Nữ Hướng Đạo Sinh, cô được mời nói chuyện tại cuộc hội nghị về bán hàng khắp đất nước, là ngôi sao trong một phim Disney kể về câu chuyện của cô và là đồng tác giả của quyển sách bán chạy nhất: “Bằng cách nào có thể bán nhiều bánh quy, condos, cadillacs, máy vi tính... và nhiều thứ khác?”

Markita không thông minh và không có khả năng ngoại cảm nhiều hơn hàng nghìn người khác, cả trẻ lẫn già cùng với mơ ước của mỗi người. Sự khác biệt chính là Markita đã tìm ra được bí quyết trong buôn bán... Nhiều người đã thất bại thậm chí trước khi họ bắt đầu bởi vì họ đã không thành công khi yêu cầu cái mà họ muốn. Nỗi sợ hãi bị từ chối dẫn đến việc chúng ta tự loại bỏ mình và mơ ước của bản thân trước khi một người nào đó có cơ hội - dù chúng ta bán thứ gì đi nữa.

Và mọi người bán mọi thứ. “Bạn đang tự kinh doanh mình mỗi ngày - trong trường học, với ông chủ của bạn, với những người bạn mới gặp”, Markita nói khi 14 tuổi. “Mẹ tôi là nữ hầu bàn, bà bán những gì đặc biệt hàng ngày. Các thị trường và tổng thống đang cố gắng đạt được phiếu bầu cử cũng là buôn bán... Một trong những giáo viên tôi yêu mến là bà Chapin. Bà đã làm cho môn Địa lý trở nên lý thú và đó cũng chính là buôn bán... Tôi thấy buôn bán diễn ra ở mọi nơi. Buôn bán là một phần của cả thế giới này”.

Phải can đảm để đòi hỏi điều bạn muốn. Can đảm không đi cùng với sự sợ hãi. Nó sẽ làm điều cần thiết... Và như Markita đã tìm, bạn càng yêu cầu nhiều thì bạn sẽ đạt được điều đó càng dễ dàng.

Một lần trên tivi, nhà sản xuất quyết định giao cho Markita một thử thách buôn bán khó khăn nhất. Markita được yêu cầu là bán bánh quy Nữ Hướng Đạo Sinh cho một vị khách khác của chương trình. “Ông cố vui lòng ủng hộ một vài tá hộp bánh quy Nữ Hướng Đạo Sinh không ạ?” cô hỏi vị khách khó tính.

“Bánh quy Nữ Hướng Đạo Sinh?! Tôi không mua bất kỳ bánh quy Nữ Hướng Đạo Sinh nào cả!”, ông ta trả lời. “Tôi là giám ngục nhà giam liên bang. Tôi phải áp tải 2.000 tên quỷ râu xanh, cướp bóc, tội phạm, buôn lậu và ngược đãi trẻ em vào nơi ngủ hàng đêm”.

Không nao núng, Markita lập tức đề nghị: “Thưa ngài, nếu ngài dùng một ít bánh quy này, có lẽ ngài sẽ không khó khăn, hung dữ và độc ác như thế. Và, thưa ngài, tôi nghĩ sẽ là một ý hay nếu ngài lấy mang về cho mỗi người trong 2.000 tù nhân của ngài một ít bánh quy”. Vị giám ngục đã viết tấm séc.

CHUYỆN VỀ HAI HẠT LÚA

Có hai hạt lúa nọ được giữ lại để làm hạt giống cho vụ sau vì cả hai đều là những hạt lúa tốt, đều to khỏe và chắc mẩy.

Một hôm, người chủ định đem chúng gieo trên cánh đồng gần đó. Hạt thứ nhất nhủ thầm:

“Đại gì ta phải theo ông chủ ra đồng. Ta không muốn cả thân mình phải nát tan trong đất. Tốt nhất ta hãy giữ lại tất cả chất dinh dưỡng trong lớp vỏ này và tìm một nơi lý tưởng để trú ngụ.” Thế là nó chọn một góc khuất trong kho lúa và lăn vào đó.

Còn hạt lúa thứ hai thì ngày đêm mong được ông chủ mang gieo xuống đất. Nó thật sự sung sướng khi được bắt đầu một cuộc đời mới.

Thời gian trôi qua, hạt lúa thứ nhất bị héo khô nơi góc nhà bởi vì nó chẳng nhận được nước và ánh sáng. Lúc này chất dinh dưỡng chẳng giúp ích được gì - nó chết dần chết mòn. Trong khi đó, hạt lúa thứ hai dù nát tan trong đất nhưng từ thân nó lại mọc lên cây lúa vàng óng, trĩu hạt. Nó lại mang đến cho đời những hạt lúa mới...

Đừng bao giờ tự khép mình trong lớp vỏ chắc chắn để cố giữ sự nguyên vẹn vô nghĩa của bản thân mà hãy can đảm bước đi, âm thầm chịu nát tan để góp cho cánh đồng cuộc đời một cây lúa nhỏ - đó là sự chọn lựa của hạt giống thứ hai.

Tôi hy vọng đó cũng sẽ là sự lựa chọn của bạn và tôi khi đứng trước cánh đồng cuộc đời bao la này...

DÁM TƯỞNG TƯỢNG VÀ DÁM TIN

Khi mọi người thấy tôi tham gia vào các kỳ thi Olympic thì họ đều cho rằng tôi luôn là một vận động viên điền kinh hoàn hảo. Tuy nhiên, sự thật không phải vậy. Tôi không phải là người mạnh nhất, nhanh nhất cũng như thông minh nhất. Theo tôi, trở thành một nhà vô địch không phải là việc phát triển các kỹ năng thiên phú mà thật sự đó là nỗ lực của bản thân.

Vào kỳ Olympic 1972 ở Munich, tôi là một thành viên của đội Mỹ tham dự cuộc thi năm môn phối hợp nhưng thảm họa xảy ra với các vận động viên Israel và một chấn thương ở mắt cá chân đã khiến tôi bỏ cuộc. Thay vì ngừng thi đấu, tôi đã tiếp tục tập luyện để cuối cùng được chọn vào đội tuyển Mỹ tham dự Olympic 1976 ở Montreal. Cuộc thi diễn ra rất sôi nổi và tôi rất vui khi xếp hạng thứ 13. Tuy nhiên, tôi vẫn tin rằng mình còn có thể làm tốt hơn nữa.

Một năm trước khi kỳ thể vận hội 1980 diễn ra, tôi đã thu xếp để có thể tạm hoãn khóa học trở thành huấn luyện viên. Tôi nhận ra rằng “24 giờ tập luyện một ngày” trong 12 tháng sẽ cho tôi cơ hội giành lấy một tấm huy chương. Vào mùa hè năm 1979, tôi bắt đầu khổ luyện để chuẩn bị tham dự kỳ tranh tài diễn ra vào tháng sáu năm sau. Tôi cảm thấy rất hồ hởi trong việc hướng tới tấm huy chương mình hằng mong ước.

Nhưng rồi vào tháng 11, tôi đã gặp phải một tai họa tưởng chừng không vượt qua được. Tôi bị tai nạn xe hơi và bị chấn thương phần lưng dưới. Các bác sĩ không biết chính xác nguyên nhân nhưng tôi phải ngừng tập luyện bởi vì tôi di chuyển rất khó khăn và đau đớn. Hầu như chắc chắn tôi phải từ bỏ giấc mơ tham dự vào kỳ Olympic. Mọi người đều cảm thấy tiếc cho tôi nhưng tôi không thấy thế!

Có vẻ hơi lạ nhưng tôi chưa bao giờ tin rằng khó khăn này sẽ khiến tôi dừng bước. Tôi tin rằng, các bác sĩ cùng với các phương pháp vật lý trị liệu sẽ giúp tôi mau chóng chữa lành vết thương và tôi có thể luyện tập trở lại. Tôi luôn quả quyết mình sẽ tốt hơn từng ngày và tôi sẽ nằm ở ba hạng đầu trong kỳ Olympic.

Nhưng quá trình lành bệnh của tôi diễn ra rất chậm và các bác sĩ không đồng ý về chương trình chữa trị. Thời gian tiếp tục trôi và tôi vẫn còn đau cũng như không thể di chuyển. Lúc này chỉ còn vài tháng và tôi biết tôi phải làm một cái gì đó hoặc là tôi sẽ mãi mãi không làm. Vì thế, tôi bắt đầu tập luyện theo cách duy nhất mà tôi có thể tập luyện trong đau.

Môn thi năm môn phối hợp bao gồm năm nội dung: chạy vượt rào 100m, đẩy tạ, nhảy cao, nhảy xa và chạy 200m. Tôi có được các đoạn phim về các vận động viên đang nắm giữ kỷ lục thế giới ở cả năm nội dung trên. Ngồi trên một chiếc ghế ở nhà bếp, tôi xem các đoạn phim trên hết lần này tới lần khác. Thỉnh thoảng, tôi xem các đoạn phim ở dạng chiếu chậm. Khi tôi thấy chán, tôi xem chúng ở dạng quay ngược, chỉ để giết thời gian.

Tôi đã xem các đoạn phim hàng trăm giờ, học hỏi và tiếp thu. Những lúc còn lại, tôi nằm trên giường và hình dung ra các cuộc thi đấu ở từng chi tiết. Tôi biết, một số người cho rằng tôi bị điên nhưng tôi chưa bao giờ nghĩ tới chuyện bỏ cuộc. Tôi đã cố gắng hết mình mà không cần đến bất cứ vận động cơ bắp nào.

Cuối cùng, bác sĩ cũng tìm ra nguyên nhân chấn thương của tôi là do phần đĩa đệm ở xương sống. Bây giờ, tôi mới hiểu vì sao tôi cảm thấy rất đau đớn khi di chuyển nhưng tôi vẫn chưa tập luyện lại được. Dần dần, khi tôi có thể di chuyển một ít thì tôi đến đường đua và tiến hành sắp xếp năm nội dung thi đấu.

Mặc dù không thể tập luyện, tôi vẫn đứng trên đường đua và tưởng tượng trong đầu mình toàn bộ cuộc luyện tập trong ngày mà tôi phải trải qua nếu như tôi có thể. Trong vài tháng, tôi đã nhiều lần tưởng tượng chính tôi tham gia cuộc đua và trải qua nhiều thử thách.

Nhưng phải chăng chỉ tưởng tượng thôi chưa đủ? Có phải thực sự là tôi có thể đăng quang tại Olympic không? Tôi đã tin vào điều đó bằng cả trái tim tôi.

Khi cuộc thử thách thực sự gần kề, tôi chỉ mới lành lặn vừa đủ để tham gia cuộc tranh đua. Phải giữ ấm cho các cơ bắp và đây chẳng thật cẩn thận, tôi đã vượt qua cả năm nội dung như trong một giấc mơ. Sau cùng, khi tôi đi ngang qua nơi thi đấu, tôi nghe tiếng phát thanh viên đang đọc tên tôi.

Điều này làm tôi nghẹt thở, ngay cả khi tôi đã hình dung đến nó hàng nghìn lần trong đầu rồi. Tôi cảm thấy như có một làn sóng trùn lên người tôi khi nghe phát thanh viên đồng dục hô to: “Vị trí thứ hai, môn thi năm môn phối hợp Olympic 1980: Marilyn King”.

DẤU VẾT THỜI GIAN

Bạn muốn biết tuổi của cây? Xin bạn hãy đếm vòng vân tuổi của nó.

Bạn muốn biết tuổi của con cá? Xin bạn hãy nhìn vảy của nó.

Bạn muốn biết tuổi của con ngựa? Xin bạn hãy xem răng của nó.

Bạn muốn biết niên đại của một cổ vật? Bạn hãy kiểm tra mức độ oxy hoá của nó.

Thời gian đều lưu lại dấu vết trên mỗi sự vật, chỉ cần bạn quan sát cho kỹ, cho dù trong một phút một giây, vạn vật đều đang tiến hóa.

Nếu có một ngày nào đó, ngày đêm không còn thay đổi cho nhau, lá cây không còn lần lượt khô héo, con người không còn sống chết, chim én không còn đi về, thì chúng ta còn cảm thấy được sự dịch chuyển của thời gian hay không? Vì vậy thời gian chính là sự thay đổi và muốn thay đổi thì cần phải có thời gian.

Nắm chắc thời gian để cải thiện bản thân, cải thiện hoàn cảnh, cải thiện thế giới, đó chính là ý nghĩa của cuộc sống!

ĐÔI GIÀY MỚI

Một lần, khi tôi không say xỉn, cha đỡ đầu nói rằng tôi hãy thay đổi mọi thứ về cuộc đời tôi - mọi thứ. Vì thế, tôi mặc một cái quần jean xanh thay vì mặc một cái quần lưng thụng. Tôi mặc một cái áo sơ mi, thay vì một chiếc áo thun xộc xệch. Nhưng một thứ tôi không thể bỏ đi là đôi giày ống cao bồi của mình.

Tôi đi đến gặp cha đỡ đầu và nói: “Chắc chắn là con không uống rượu khi đi đôi giày ống cao bồi này đâu. Con sẵn sàng thay đổi nhiều thứ và nếu cần con có thể bỏ đôi giày này đi, nhưng điều đó xem ra quá ngớ ngẩn”.

Cha đỡ đầu của tôi nói: “Cha không biết chuyện đó ngớ ngẩn như thế nào, hoặc con có uống rượu vì đi đôi giày ống cao bồi đó hay không, nhưng cha có thể nói rằng dù sao con vẫn chưa hoàn toàn sẵn sàng thay đổi cuộc sống của mình”.

“Vâng” tôi nói. - “Con sẵn sàng chứng minh điều này với cha. Con sẽ từ bỏ đôi giày này trong 30 ngày chỉ để chứng minh rằng con đã sẵn sàng thay đổi”.

Để giữ lời hứa, tôi mua một đôi giày tennis. Và 30 ngày sau, tôi không còn đi đôi giày cao bồi đó mà thay bằng đôi giày tennis. Điều lạ lùng nhất đã xảy ra, chân tôi không còn đau nữa.

Cuộc sống của tôi đã đổi thay. Tôi chưa từng nghĩ những chiếc giày boots là nguyên nhân làm chân tôi bị đau, hoặc những cuộc nhậu say sưa làm cuộc đời tôi tổn thương. Tôi sẵn sàng từ bỏ những điều tệ hại ấy, ngay lúc này, trong 30 ngày, rồi sau đó là 60 ngày, rồi 90 ngày... và cuộc đời tôi sẽ không còn những vết thương.

Mỗi ngày tôi sẽ làm những điều khác biệt nho nhỏ. Có lẽ, tôi sẽ hướng công việc theo một cách mới. Cứ thế mỗi ngày, tôi cố gắng làm những điều nhỏ nhặt trong cách thức lớn để rồi những điều lớn sẽ đến và cuối cùng tôi có thể nắm giữ chúng trong một cách thức bé nhỏ.

ĐỪNG CHỜ ĐỢI, HÃY HÀNH ĐỘNG!

Tôi lớn lên ở Laguna Beach, California, tôi yêu lướt sóng và thể thao. Vào thời điểm mà hầu hết bọn trẻ con cùng trang lứa chỉ nghĩ đến tivi và bãi biển thì tôi đã bắt đầu nghĩ đến việc tôi sẽ trở nên độc lập hơn, đi khắp nơi trên đất nước tôi và lập kế hoạch cho tương lai.

Tôi bắt đầu làm việc lúc 10 tuổi. Khi 15 tuổi, tôi đã làm từ một đến ba việc làm sau giờ học. Tôi đã dành dụm đủ tiền mua một chiếc xe máy, thậm chí lúc đó tôi còn chưa biết lái xe. Nhưng sau khi trả tiền mặt cho chiếc xe và một năm bảo hiểm đầy đủ, tôi đến chỗ đậu xe và tập lái nó. Sau 15 phút tập luyện, tôi lái xe về nhà. Khi gần 16 tuổi, tôi vừa được cấp bằng lái xe, vừa có một chiếc xe máy mới. Cuộc đời tôi đã thay đổi.

Tôi không phải những người lái xe chỉ để có cuối tuần vui vẻ. Đơn giản đó là sở thích của riêng tôi. Mỗi giây phút rỗi rãi trong ngày, mỗi cơ hội mà tôi có được, tôi đều ở trên yên xe, trung bình 100km mỗi ngày. Bình minh và hoàng hôn dường như lung linh hơn khi tôi ngắm nhìn chúng trên con đường núi đầy gió.

Ngay cả khi này đây, tôi có thể nhắm mắt lại và vẫn cảm nhận chiếc xe đang ở bên dưới mình một cách tự nhiên, tự nhiên đến mức nó thân thiện, gần gũi hơn cả đi bộ. Khi tôi lái xe trên những con đường quen thuộc, gió lạnh mang đến cho tôi sự thư thái và trong đầu tôi tràn ngập bao ước mơ, hoài bão về cuộc đời mình.

Hai năm và năm chiếc xe máy sau đó giúp tôi ra khỏi những con đường ở California. Mỗi đêm tôi đều xem tạp chí xe máy và một đêm kia, một mẫu quảng cáo xe máy BMW đã thực sự gây ấn tượng với tôi. Đó là hình ảnh một chiếc xe máy lăm lăm đầy bùn đất với một túi vải thô ở phía sau đang đỗ bên lề một con đường dơ bẩn trước tấm biển "Chào mừng đến Alaska".

Một năm sau, tôi đã chụp một tấm ảnh bên cạnh một chiếc xe máy thậm chí còn lăm lăm bùn đất hơn đúng ngay trước tấm biển đó. Vâng, đó chính là tôi! Mười bảy tuổi tôi đã đến Alaska một mình với chiếc xe của mình, chinh phục hơn 1.000 km đường cao tốc dơ bẩn.

Trước khi bắt đầu chuyến du hành 17.000km trong bảy tuần, bạn bè tôi cho rằng tôi bị điên. Cha mẹ tôi thì khuyên tôi nên chờ đợi. Chờ đợi ư? Để làm gì? Khi còn là một đứa bé, tôi từng mơ ước được đi xuyên nước Mỹ trên một chiếc xe máy. Một điều gì đó mạnh mẽ bên trong đã thôi thúc tôi và giúp tôi hiểu rằng nếu tôi không tiến hành cuộc hành trình trong lúc này thì tôi sẽ không bao giờ đi được.

Vả lại, đến khi nào tôi mới có thời gian? Tôi sẽ bắt đầu học trung học, sau đó là một việc làm, thậm chí có lẽ tôi sẽ lập gia đình vào một ngày nào đó. Tôi không biết chuyến đi này chỉ nhằm thỏa mãn ước mơ thời thơ ấu hay trong thâm tâm tôi cảm nhận nó sẽ thực sự làm thay đổi tôi từ một chàng trai thành một người đàn ông. Nhưng điều tôi biết là mùa hè đó tôi đã tiến hành cuộc hành trình của đời mình.

Tôi xin nghỉ tất cả những công việc đang làm và vì tôi mới 17 tuổi nên tôi đã nhờ mẹ tôi viết một lá thư nói rằng bà đã cho phép tôi thực hiện cuộc hành trình. Với 1.400 đô la trong túi, hai túi vải thô, một hộp dày chứa đầy bản đồ được buộc chặt ở phía sau xe, một cái đèn pin và cùng với sự hăng hái của mình, tôi lên đường đi Alaska và bờ biển phía Đông.

Tôi đã gặp nhiều người với nhiều lối sống khác nhau, thưởng thức nhiều cảnh đẹp. Thỉnh thoảng tôi không gặp mặt với bất kỳ người nào trong hai ba ngày và chỉ lái xe đi trong sự im lặng vô tận với ngọn gió mơn man quanh mình. Tôi không cắt tóc, tắm nước lạnh ở những nơi dừng chân mà tôi có thể và thậm chí tôi có vài cuộc chạm trán bất ngờ với gấu trong suốt cuộc hành trình. Đó là cuộc phiêu lưu tuyệt vời nhất mà tôi từng trải qua.

Mặc dù tôi đã thực hiện nhiều cuộc hành trình nhưng không thể nào so sánh được với mùa hè đó. Nó luôn luôn chiếm một vị trí đặc biệt trong cuộc đời tôi. Có thể tôi không bao giờ thực hiện lại cuộc hành trình và thám hiểm những con đường, những ngọn núi, những khu rừng và những tảng băng giống như tôi đã làm trong cuộc hành trình đó, một mình với chiếc xe máy.

Có thể tôi sẽ không bao giờ thực hiện một cuộc hành trình tương tự như vậy vì khi 23 tuổi, tôi bị một tai nạn xe máy trên con đường ở Laguna Beach, nơi mà tôi bị một tay lái xe tải say rượu tông phải khiến tôi bị chấn thương nặng từ sườn trở xuống.

Vào thời điểm bị tai nạn, tôi đang ở trong trạng thái rất tốt cả về thể chất lẫn tinh thần. Tôi đang là một sĩ quan cảnh sát, vẫn lái xe máy của mình vào ngày nghỉ. Tôi đã lập gia đình và ổn định về tài chính. Tôi đã có tất cả. Nhưng chỉ trong tích tắc, cả cuộc đời tôi thay đổi.

Tôi vào viện tám tháng, ly hôn. Tôi biết rằng không thể trở lại làm việc như trước đây, cùng với việc học cách chịu đựng những cơn đau dày vò và chiếc xe lăn; tôi thấy tất cả những ước mơ trong tương lai của mình đang rời khỏi tầm tay. May mắn thay, sự giúp đỡ của mọi người cùng với nỗ lực bản thân đã giúp cho những ước mơ mới của tôi được hình thành và thực hiện.

Khi tôi nghĩ về những cuộc hành trình mà tôi đã trải qua, tất cả những con đường mà tôi đi qua, tôi nghĩ mình thật may mắn vì đã làm được những điều đó. Mỗi khi lái xe, tôi luôn tự nhủ: “Hãy thực hiện ngay lúc này. Thưởng thức mọi vật xung quanh, ngay cả khi bạn đang ở giữa thành phố đầy khói bụi, tận hưởng cuộc sống vì bạn không thể trông chờ vào việc sẽ có một cơ hội thứ hai để đến được nơi đó hoặc làm việc đó”.

Vụ tai nạn đã khiến tôi trở thành người mạnh mẽ hơn. Tôi trở lại làm việc với vị trí một nhân viên văn phòng, mua một căn nhà và kết hôn lần nữa. Tôi cũng có một công việc yêu thích là một người dẫn chương trình chuyên nghiệp. Đến giờ, mỗi khi gặp khó khăn, tôi luôn nhắc nhở mình về tất cả những việc mà tôi đã làm được, cả những việc mà tôi chưa làm và những lời nói của cha tôi.

Quan trọng hơn cả, tôi tự nhủ mình nên tận hưởng từng giây phút mỗi ngày. Và nếu bạn có thể làm một điều gì đó, hãy làm đi. Hãy thực hiện ngay bây giờ!

GIA TÀI TRONG NỒI XÚP

Có bao giờ bạn để ý thấy rằng khi cuộc sống của bạn ngày càng bận rộn hơn thì nó lại càng trở nên trống rỗng hơn không? Mỗi buổi sáng thứ hai nhìn vào lịch làm việc của mình, nào là các cuộc họp kín mít, các thời hạn cuối cùng phải hoàn thành, những dự án trong tuần, vân vân và vân vân tôi nhớ là mình đã băn khoăn tự hỏi không biết bao nhiêu lần: “Liệu tất cả những thứ này có ý nghĩa gì?”.

Gần đây, mỗi khi tự chất vấn mình như vậy, tôi lại nghĩ đến bà nội. Nội của tôi học vấn không cao nhưng bà rất giỏi việc bếp núc, hơn nữa bà lại có óc hài hước tuyệt vời. Những ai đã từng gặp chắc hẳn đều nghĩ lẽ ra bà phải được sinh ra vào 01 tháng 04 - tức ngày Cá tháng Tư - ngày của những trò đùa quỷ quái và những tiếng cười rộn rã và rằng chắc bà dành cả đời để chọc cười tất cả mọi người.

Đối với trẻ con, bà chính là hiện thân của thế giới tuổi thơ. Nhìn lại, tôi chợt nhận ra mọi chuyện thời bấy giờ thật khác và hoàn cảnh xã hội cũng rất khác biệt. Gia đình, niềm vui, thức ăn đóng vai trò vô cùng quan trọng.

Những bữa ăn hằng ngày chính là niềm vui của bà - là dịp để bà có thể trở tài nấu nướng, nêm nếm và thưởng thức những món ăn của mình. Với những bữa điểm tâm nóng, bà buộc mọi người phải cùng nhau quây quần. Bà bắt đầu chuẩn bị bữa cơm trưa từ mười giờ sáng mỗi ngày, với những món xúp do chính tay bà nấu vẫn đang sôi sùng sục, rồi sau đó bà lên kế hoạch chuẩn bị cho bữa ăn tối từ lúc ba giờ rưỡi chiều. Cả cuộc đời bà tôi là tìm cách làm thỏa mãn nhu cầu cơ bản nhất của gia đình.

Dừng lại một chút để lấy những món ăn chế biến sẵn mà tôi đã mua cho bữa cơm tối nay ra, tâm trí tôi lại lán man quay về căn bếp của bà ngày xưa - chiếc bàn ăn cũ bằng gỗ sồi, những chiếc kệ bếp đơn giản,... những nồi xúp ăn không bao giờ hết, những món thịt hầm và nước xốt thịt lúc nào cũng đang sôi ở trên bếp,... những khăn trải bàn vấy bẩn nhưng đầy tình yêu thương sau mỗi bữa cơm. Thật kỳ lạ, nghĩ mà giật mình. Tôi nay đã ngoài bốn mươi vậy mà cho đến tận bây giờ tôi vẫn chưa tự nấu cho mình một nò xúp hay một nồi thịt hầm nào cả.

Trong chốc lát, những chiếc hộp giấy đựng thức ăn trên bàn bỗng gợi lên một hình ảnh quen quen. Tôi có cảm giác như mình còn đang cất giữ trong nhà một tài sản quý giá.

Ngày hôm sau, tôi lục lọi khắp góc mái để tìm chiếc hộp các-tông mà tôi đã cất đi từ lâu. Cách đây hai mươi lăm năm, bà nội đã cho tôi chiếc hộp đó khi bà rời xa trang trại cổ xưa này. Tôi ngờ ngợ nhớ lại lúc mình được phân chia “tài sản” khi chỉ mới ở độ tuổi thiếu niên. Mỗi đứa cháu gái đều nhận được một chiếc ví da nhỏ. Chiếc ví của tôi được trang trí bằng ngọc sáng lấp lánh, từ thời những năm 1920. Tôi còn nhớ tôi đã đeo nó tại buổi lễ tốt nghiệp. Tuy nhiên, ở cái tuổi mới lớn bướng bỉnh đó, tôi chẳng thèm đụng đến bất cứ thứ gì khác ngoài chiếc ví tuyệt đẹp. Tất cả vẫn ở nguyên trong chiếc hộp dán kín, nằm lấp ở một nơi nào đó trên gác mái.

Chẳng khó khăn mấy để tìm ra chiếc hộp, thậm chí việc mở nó ra còn dễ dàng hơn. Sợi dây buộc quá cũ nên đã mục nát. Tháo bung hộp giấy ra, tôi thấy bà quấn một vài món đồ trong chiếc khăn ăn bằng vải lanh cũ để ở phía bên trên - một chiếc bình đựng bơ và mấy cái hũ, còn ở phía bên dưới là một trong những cái nồi nấu xúp cũ của bà. Bà đã dùng dây buộc cho nắp nồi dính vào nồi, tôi đã tháo sợi dây ra và bỏ cái nắp sang một bên.

Trong nồi có một bức thư, do chính tay bà đã viết:

“Barbara yêu dấu của bà” Bà biết rồi một ngày nào đó cháu cũng sẽ tìm thấy chiếc hộp này. Khi đọc được bức thư này, cháu hãy luôn nhớ rằng bà yêu cháu biết bao nhiêu, vì đến lúc đó bà

đã không còn ở bên cạnh cháu nữa và sẽ không thể nói ra điều này. Cháu thì lúc nào cũng quá bướng bỉnh, quá nhanh nhẹn và cũng lớn quá nhanh nữa. Bà thường ao ước rằng cháu vẫn mãi là cô cháu gái bé bỏng của bà. Khi cháu thôi không còn sống vội vã, bà muốn cháu hãy lấy chiếc nồi nấu xúp cũ kỹ của bà ra và làm ấm bếp của mình lên. Bà gửi kèm theo đây cho cháu công thức nấu món xúp mà cháu vẫn yêu thích, món xúp mà bà đã từng nấu cho cháu ăn khi cháu còn nhỏ. Cháu hãy luôn ghi nhớ một điều rằng bà yêu cháu mãi mãi.

Bà nội của cháu”.

Tôi ngồi đó, đọc đi đọc lại những dòng chữ của bà suốt cả buổi sáng, cảm thấy có lỗi vì đã không hiểu rõ bà khi bà vẫn còn ở bên cạnh. “Bà mới chính là gia tài quý báu của cháu”, tôi tự nhủ, sao mình lại không hề nhìn vào bên trong chiếc nồi này lúc bà vẫn còn sống chứ!

Thế là buổi hôm đó, chiếc cặp của tôi vẫn khóa kín, máy trả lời tự động liên tục nhấp nháy và những thảm họa ngoài kia vẫn còn đó, chưa có hướng giải quyết. Tôi còn bận nấu một nồi xúp cho riêng mình.

GIÁ TRỊ CỦA MỘT GIẤC MƠ

Tôi lớn lên trong nghèo khổ cùng với sáu người anh và ba chị gái dưới sự chăm sóc tuyệt vời của cha mẹ nuôi, Scarlett Hunley. Chúng tôi có ít tiền, ít đồ vật có giá trị nhưng tràn đầy tình yêu thương và sự quan tâm. Tôi hiểu rằng dù người ta nghèo như thế nào đi nữa, trong họ vẫn có chỗ dành cho ước mơ.

Tôi mơ ước trở thành vận động viên. Khi 16 tuổi, tôi đã có thể tập bóng chày, ném bóng nhanh và tông vào bất cứ thứ gì di chuyển trên sân bóng. Tôi cũng thật may mắn: huấn luyện viên Ollie Jarvis ở trường trung học - người không chỉ đặt niềm tin vào tôi mà còn dạy tôi cách tin vào bản thân mình đã chỉ cho tôi biết sự khác biệt giữa một ước mơ và sự vững tin. Thế rồi một biến cố đặc biệt với huấn luyện viên Jarvis đã thay đổi cuộc đời tôi.

Đó là mùa hè giữa hai năm học cuối, một người bạn rủ tôi đi làm thêm. Đây chính là cơ hội kiếm tiền để tôi hẹn hò với bạn gái, mua xe mới, sắm sửa quần áo và điều quan trọng là, bước đầu dành dụm để mua cho mẹ tôi một căn nhà. Viễn cảnh của công việc hè đó thật cảm động khiến tôi không muốn bỏ lỡ cơ hội.

Lúc đó, tôi nhận ra rằng tôi phải từ bỏ tập bóng chày để làm việc, cũng có nghĩa là tôi phải nói với huấn luyện viên Jarvis rằng tôi sẽ không chơi bóng nữa. Tôi sợ hãi khi nghĩ đến điều đó và tôi tự khích lệ mình bằng lời khuyên mà mẹ tôi đã dạy: “Gieo nhân nào thì gặt quả nấy”.

Khi tôi nói với huấn luyện viên Jarvis, ông đã nổi giận đúng như tôi nghĩ. Ông bảo: “Con có cả cuộc đời để làm việc, trong khi thời gian chơi bóng của con lại có giới hạn. Con không thể bỏ phí chúng được”.

Tôi đứng trước mặt ông, đầu căng ra tìm những lời lẽ để giải thích bởi tôi không hiểu vì sao mong muốn mua nhà cho mẹ tôi và mong muốn có tiền lại khiến tôi làm cho ông thất vọng như vậy.

“Làm công việc đó được bao nhiêu tiền, con trai?”, ông hỏi.

“3,25 đôla một giờ ạ”.

“À thì ra 3,25 đôla một giờ là giá của một ước mơ phải không con?”.

Câu hỏi đó quá rõ ràng và nó đã cho tôi thấy sự khác nhau giữa mong muốn một cái gì đó ngay lập tức và việc theo đuổi một mục đích lâu dài. Cuối cùng, tôi đã quyết định dành mùa hè đó để chơi thể thao, và trong năm ấy tôi được mời vào đội Pittsburgh Pirates với hợp đồng đề nghị là 20.000 đôla. Tôi cũng nhận được một suất học bổng của Trường đại học Arizona để có thể tiếp tục học cao hơn. Tôi đã ký hợp đồng với đội Denver Broncos vào năm 1984 với giá 1,7 triệu đôla và tôi đã mua cho mẹ tôi căn nhà tôi từng mơ ước.

SỬ DỤNG THỜI GIAN

Một kỹ sư đã tính được rằng với một thanh sắt nặng 5kg, chúng ta có thể làm được một trong các việc sau đây: Nếu làm đinh sẽ bán được 10 USD.

Nếu làm kim may sẽ bán được 300 USD.

Còn nếu dùng làm những cái lò xo đồng hồ sẽ đem lại 25.000 USD.

Mỗi ngày đều cho chúng ta 24 giờ bằng nhau, còn sử dụng những nguyên liệu đó như thế nào, dùng chúng để làm gì là tùy thuộc chúng ta. Thời gian là một trong những thứ hiếm hoi duy nhất mà khi đã mất rồi chúng ta không thể nào tìm lại được. Tiền bạc mất đi có thể tìm lại được. Ngay cả sức khỏe nếu mất đi cũng có khả năng phục hồi được. Nhưng thời gian sẽ không bao giờ quay trở lại.

Không có cụm từ nào tai hại cho bằng ba chữ “giết - thời - gian”. Nhiều người tìm những thú vui, tìm những việc làm chỉ để mong giết thời gian mà không nhận ra một điều giản đơn nhưng vô cùng quan trọng: Chúng ta được ban cho thời gian để sử dụng chứ không phải để giết chúng.

DÀNH CHO CHÍNH BẢN THÂN CHÚNG TA

Hãy tự hào về mình

Niềm tự hào về bản thân chính là con đường đưa bạn bước tới đỉnh cao của cuộc sống. Trong cuộc sống có vô số những điều có thể đưa bạn tới con đường đó. Trước tiên bạn nên tự hào với trình độ, với công việc và tất cả những gì mà bạn đã đạt được. Bước tiếp tới bạn hãy cho mình được tự hào với những người thân và mái ấm của mình. Cũng như câu “quê hương là chùm khế ngọt...” và nó cũng chính là niềm tự hào của bạn. Nếu như lạc quan hơn một chút bạn sẽ thấy tất cả những gì chung quanh đều có thể khiến bạn thấy vui sướng và tự hào...

Bạn hãy thật dũng cảm để bước đi, bởi bạn không có gì để mặc cảm khi kém hơn người khác. Hãy giúp đỡ những người chung quanh cũng như chính bản thân mình. Hãy cùng nhau tiến lên và sống với niềm tự hào về bản thân mình.

Hãy tự quyết định cho mình

Bạn không nên chần chừ với một quyết định nào hết. Hãy cẩn thận nhìn lại một lần nữa, nếu như vẫn thấy không sai, bạn hãy cho bản thân cơ hội một lần biết tự quyết định cho chính mình. Hãy nắm trong tay số phận của chính mình. Bắt đầu từ những việc đơn giản như: nếu muốn liên lạc với ai đó thay vì ngồi viết thư hãy gửi mail hoặc tin nhắn. Nếu muốn có một thân hình thon thả mà bạn không thể tập quá một giờ hãy chỉ bắt đầu từ 40 phút mà thôi.

Sự khởi đầu bao giờ cũng rất khó, thế nhưng đừng bao giờ bỏ cuộc vì lý do “tôi làm không được hoàn hảo”. Trên đời này đâu có gì được gọi là mỹ mãn. Chẳng hạn như nếu bạn muốn làm việc thiện, hãy bắt đầu với những đồng xu lẻ cho những người nghèo. Nếu bạn muốn con cái học giỏi hơn hãy kèm chúng 15 phút mỗi ngày. Hãy thường xuyên làm những việc mà bạn muốn, nhưng không cần phải miễn cưỡng hay làm quá sức mình. Bạn chỉ cần bắt đầu và cố gắng cho bước tiến ngày một xa hơn. Thành công không phải một sớm một chiều nhưng nếu đã là nguyện vọng hãy để nó có được hy vọng thành công.

Hãy sống như một dũng sĩ

Một dũng sĩ thường rất mạnh dạn, hòa đồng, quyết tâm, có sức chịu đựng và tinh thần cầu tiến. Tất nhiên trong những bản lĩnh ấy cũng không thể thiếu sự tự tin, cảm thông và bình tĩnh. Người ấy luôn tiến về phía trước, trong khi có những người thà rằng lẩn trốn ở đằng sau. Dũng sĩ luôn chiến đấu quả cảm trên mặt trận, nhưng cũng có cuộc sống thường ngày bình dị như bao người.

Hãy cố bình tĩnh và thân mật kể cả với những người luôn khó chịu, quá đáng và bất công với bạn. Với những người mà bạn đã từng giúp đỡ dù họ không dành cho bạn một lời cảm ơn, hãy tiếp tục giúp đỡ họ.

Bạn hãy luôn nói những lời thật lòng cho dù có thể làm mất lòng người khác. Con đường đi tới thành công có thể làm bạn thất vọng và suy sụp, thế nhưng đừng bao giờ bỏ cuộc.

Dũng sĩ ở một đẳng cấp cao hơn mọi người trong thiên hạ. Người thầy luôn luôn phải tự rèn luyện bản thân mình để giúp đỡ người khác.

Hãy đưa ra một luật định cho riêng mình

Nếu bạn là một người nhiệt tình, mạnh mẽ, hào phóng, bạn là người thành công. Sẽ có rất nhiều người muốn nhờ vả bạn. Họ sẽ muốn thay đổi quyết định của bạn. Hãy tập trung vào điều mà bạn muốn làm, phải luôn tự nhắc nhở mình để khỏi quên mục đích chính của mình là

gì. Bạn có sự xếp đặt và hành động của riêng mình, hãy dành cho “tâm” quyền quyết định. Bạn đừng bao giờ đồng ý đi tới phương pháp giải hòa, nếu như bạn biết được sự thật nghiêng về mình. Bởi sự dối trá nào cũng chỉ dẫn tới sự dối trá khác to lớn hơn.

Nếu bạn đã nhận lời làm việc gì đó, đừng bao giờ thất hứa.

Bạn phải chịu trách nhiệm về những việc làm của mình. Những người xung quanh luôn muốn biết bạn nghĩ gì và sự quyết tâm của bạn đến đâu. Bởi vậy mỗi khi nói chuyện, hãy nói một cách rõ ràng, rành mạch. Hãy đưa ra những vấn đề và những yếu tố trực tiếp có hiệu lực với việc mà bạn đang nói.

Nếu như bạn luôn giữ đúng lời hứa, bạn sẽ đón nhận được sự mến phục của bạn bè. Nhưng nên nhớ đừng hứa hẹn gì hơn câu “bạn có thể tin vào lời hứa của tôi”.

HÃY XEM HỌ LÀ NHỮNG NGƯỜI MANG THƯƠNG TÍCH

Sau khi tiêm chủng trên cánh tay, bác sĩ muốn dán một băng keo trên vết chích cho cậu bé. Cậu yêu cầu: “Bác hãy dán trên cánh tay bên kia.”

Bác sĩ hỏi: “Ừa, sao vậy? Băng keo này sẽ cho mọi người biết nơi cháu bị tiêm và sẽ không chạm vào tay đau của cháu.”

Cậu bé van nài: “Xin bác làm ơn dán qua tay bên kia đi. Bác không biết mấy đứa bạn học của cháu đâu!”

Cậu không muốn cho người ta thấy điểm yếu của mình. Cậu sợ người khác biết nơi mình dễ bị đau vì e rằng người ta sẽ làm cho cậu đau đớn hơn hiện trạng của mình.

Người trưởng thành cũng thế, họ rất giỏi giấu nỗi đau của mình. Không hẳn là những đau đớn thể chất, mà là những nỗi đau vì mất mát, vì bị hắt hủi hoặc vì sợ hãi.

Họ muốn tỏ ra là mình biết kiềm chế; họ có thể đối chọi với mọi sự mà cuộc đời áp đặt cho họ; họ sẽ vượt qua. Và rất thường khi, họ trở nên cô đơn. Không ai hiểu họ. Không ai đến giúp đỡ họ. Họ trở thành những người mang thương tích.

Susan Muto, trong cuốn **Blessings That Make Us Be** (Crossroad book, 1982), thuật lại câu chuyện của một vị đại vương muốn tìm một tế tướng giúp mình cai trị đất nước. Cuối cùng đức vua tìm được một người thích hợp; ngài đưa ông ra bao lớn của cung điện, ở đấy họ có thể nhìn thấy toàn cảnh giang sơn.

Vị quan cận thần hỏi nhà vua: “Tâu bệ hạ, thần cần phải nhớ điều gì trước tiên, khi thực hiện thánh chỉ của bệ hạ?”

Đức vua trả lời: “Khanh à, chỉ có một đường lối phải theo thôi: hãy xem thần dân là những người đang mang thương tích”

Ông vua khôn ngoan kia hiểu rằng ai ai cũng phải chịu đau thương cách này hay cách khác. Những vết thương không lộ ra, nhưng chúng đang hiện hữu và dày vò họ mỗi ngày.

Hãy khám phá nơi mà người khác bị tổn thương rồi cuối cùng bạn sẽ cảm thông với họ.

Hãy phát hiện nơi dán miếng băng keo vô hình rồi bạn sẽ biết cách giúp đỡ, chữa trị và đi vào cõi lòng họ.

Hãy xem họ là những người mang thương tích rồi bạn sẽ biết mình phải làm gì.

LẬT ĐẶT

Ngày tôi mới chập chững bước đi, chuyện vấp ngã là một điều không thể tránh khỏi. Mỗi lần vấp ngã, tôi vẫn thường nằm lì trên sàn nhà, chờ mẹ tới dỗ dành hoặc cho quà mới chịu ngồi dậy.

Có một lần tôi bị ngã khá đau, mẹ dỗ mãi vẫn không nín khóc được. Lần này không phải tôi cố tình làm nũng mà thực sự là tôi rất đau. Mẹ bỗng đứng lên, mở cái tủ nhỏ xíu vẫn hay đựng những đồ lật vật. Rồi mẹ đem đến trước mặt tôi một con lật đặt.

Mẹ đặt con lật đặt xuống đất, đẩy cho nó ngã lăn ra rồi nói với tôi:

- Con gái yêu của mẹ hãy nhìn kìa! Lật đặt tuy nhỏ hơn con nhưng mỗi lần bị xô ngã, nó vẫn tự đứng dậy được.

Tôi nhìn con lật đặt. Đúng là khi bị xô ngã, lật đặt bật dậy ngay. Tôi thích thú trước trò chơi mới và quên cả đau. Mẹ nhìn tôi cười dịu dàng và nói:

- Con thấy không, dù thế nào đi nữa, lật đặt cũng tự đứng dậy được. Lật đặt rất ngoan và mẹ tin con gái của mẹ cũng ngoan như thế.

Tôi đã nín khóc và cứ tròn xoe mắt nhìn con lật đặt cứ lắc lư nhưng không bao giờ bị ngã. Ngày ấy tôi đã cố gắng giống như lật đặt. Mỗi lần vấp té, tôi đều cố gắng bật dậy ngay. Mẹ vẫn hay gọi tôi là “Cô bé lật đặt đáng yêu của mẹ”.

Bây giờ bên cạnh tôi không có mẹ. Tôi đã trưởng thành và phải tự mình lo liệu hết mọi thứ. Cuộc sống không phải lúc nào cũng như ý muốn. Đôi lúc mệt mỏi, chán chường, tôi muốn buông xuôi tất cả. Nhưng hình ảnh con lật đặt và những lời động viên của mẹ cứ hiện về trong tôi. Và tôi lại tiếp tục bật dậy. Không gì có thể đánh gục tôi được. Bởi tôi đã quyết tâm làm một con lật đặt...

LÒNG THAM RỒI SẼ ĐƯỢC GÌ?

Một người kia muốn được giàu có hơn thiên hạ. Anh ta cầu nguyện, được một vị thần ban cho phép màu và bảo rằng:

- Ta cho con được quyền làm chủ tất cả những khoảng đất nào mà con đặt chân đến trước khi mặt trời lặn sau đỉnh núi.

Được cơ hội làm giàu như lòng hằng mơ ước, anh ta sung sướng quá. Sau khi lạy tạ cảm ơn vị thần, anh ta phóng mình chạy như tên bắn.

Anh chạy một hơi không dám ngó lại. Anh chạy mãi bất kể chông gai sỏi đá. Mồ hôi túa ra khắp người anh cũng không dám dừng lại mà lau vì sợ mất thời gian. Giờ phút bây giờ đối với anh không chỉ là tiền bạc mà còn giá trị hơn cả vàng nữa. Khát anh cũng không dám dừng lại mà uống. Đói anh cũng không chịu nghỉ để ăn.

Mặt đất lại mênh mông. Lòng tham thì không đáy. Và mặt trời thì cũng sắp lặn sau đỉnh núi.

Anh càng đem hết sức mình ra gắng công chạy nhanh hơn. Hơi thở đã gần hụt nhưng anh cũng vẫn cố đầu chạy mãi. Không sao cả. Chỉ cần vài tiếng đồng hồ nữa thôi. Ngày mai, mình sẽ nằm nhà cả ngày để thở bù cũng được. Chạy nhanh lên. Chạy nhanh nữa lên. Cuối cùng quá mệt mỏi và đuối sức, anh đành lê từng bước, từng bước về phía trước.

Mặt trời vừa khuất dạng thì anh cũng ngã xuống và trút hơi thở cuối cùng. Rốt cuộc, anh cũng chỉ dành được có ba thước đất để chôn táng thân tử với nhiều vết thương đầy máu lẫn với bụi đất và mồ hôi.

Cái mộng chiếm đoạt của con người chung quy thì cũng chỉ được có bấy nhiêu, không hơn không kém.

MẤT DÊ

Người láng giềng nhà Dương Chu mất một con dê, đã sai hết cả người nhà đi tìm, lại sang nói với Dương Chu cho mượn một người đầy tớ đi tìm hộ. Dương Chu nói: “Ồi! Sao mất có một con dê mà cho những bao nhiêu người đi tìm?”

Người láng giềng đáp: “Vì đường có nhiều ngã ba”

Khi những người tìm dê đã về, Dương Chu hỏi: “Có tìm thấy dê không?” Người láng giềng nói: “Không.”

- Sao lại không tìm thấy?

- Tại đường lắm ngã ba, theo các ngã ba đi một chốc lại có nhiều ngã ba khác. Thành ra không biết đi vào đường nào để tìm thấy dê, phải chịu về không cả.

Ấy là vì đường cái có nhiều ngã ba mà dê mất không tìm thấy. Người đi học cũng vậy, cứ cái gì cũng muốn học thì không bao giờ học cho đến nơi đến chốn được!

NGƯỜI VẼ TIỀN GIẢ

Có một họa sĩ trẻ tuổi tên là Emmanuel Ninger sống trong một khu phố tồi tàn ở New Oakland. Mọi người chẳng ai biết gì về anh ngoài việc anh rất yêu thích vẽ tranh và sáng sáng anh thường qua cửa hàng của ông Fred, một ông già tốt bụng, để mua những món hàng cần cho cuộc sống hàng ngày. Điều ngạc nhiên là bao giờ Ninger cũng trả cho người bán hàng bằng những tờ 20 đôla mới cáu cạnh và lúc nào cũng chỉ là những đồng 20 đôla chứ không phải bất cứ đồng tiền nào khác.

- Chắc hẳn người mua tranh của anh có rất nhiều tờ 20 đôla như thế này.

Thỉnh thoảng người chủ cửa hàng vẫn đùa Ninger cho tới một hôm khi cầm tiền cất vào ngăn kéo, ông thấy tay mình dính đầy mực vẽ. Ngay lập tức, người chủ cửa hàng Fred báo cho cảnh sát và căn nhà của Ninger bị khám xét. Người ta tìm thấy những cây bút còn ướt mực và những tờ 20 đôla như thế nằm rải rác khắp nhà.

Thực ra Ninger là họa sĩ rất giỏi, anh có thể vẽ tấm chân dung trên tờ 20 đôla giống đến nỗi không ai có thể phát hiện ra nếu như lần đó Ninger không quá vội vàng và đem tiêu tờ 20 đôla mới vẽ chưa khô mực. Ninger bị bắt vì tội làm tiền giả còn những bức tranh khác do anh vẽ được đem ra đấu giá.

Ninger đã không thể nghĩ rằng các bức tranh của anh được đánh giá cao như vậy. Người ta tranh nhau và thậm chí sẵn sàng trả tới 5000 đôla cho mỗi bức. Nhưng điều ngạc nhiên hơn đó là để vẽ một tờ tiền trị giá có 20 đôla, Ninger cũng phải bỏ ra thời gian và công sức giống như khi anh tập trung vẽ các bức tranh được đánh giá tới 5000 đôla của mình.

Mỗi người đều có những khả năng riêng, nhưng đôi khi sự thiếu tự tin đã khiến chúng ta thường tìm cách đạt được sự thành công bằng việc thiếu trung thực hơn là lao động và cố gắng. Đã bao giờ bạn tìm đủ cách xoay sở, gian lận trong giờ kiểm tra và để cuối cùng phát hiện ra rằng nếu ngồi tập trung suy nghĩ, chính bạn cũng có thể tìm ra lời giải chưa? Hãy nhớ, trung thực là cách tốt nhất để đạt đến thành công. Nó sẽ không quá lâu và quá khó như bạn tưởng đâu.

NGƯỜI ĂN CẤP CỪU

Tại một vùng nông thôn nước Mỹ, có hai anh em nhà kia vì quá đói kém, bần cùng đã rủ nhau đi ăn cắp cừu của nông dân trong vùng. Không may hai anh em bị bắt. Dân trong làng đưa ra một hình phạt là khắc lên trán tội nhân hai mẫu tự “ST”, có nghĩa là quân trộm cắp (viết tắt từ chữ stealer).

Không chịu nổi sự nhục nhã này, người anh đã trốn sang một vùng khác sinh sống hòng chôn chặt dĩ vãng. Thế nhưng anh chẳng bao giờ quên được nỗi nhục nhã mỗi khi ai đó hỏi anh về ý nghĩa hai chữ “ST” đáng nguyền rủa này.

Còn người em tự nói với bản thân mình: “Tôi không thể từ bỏ sự tin cần của những người xung quanh và của chính tôi”. Thế là anh tiếp tục ở lại xứ sở của mình. Chẳng mấy chốc anh đã gây dựng cho mình một sự nghiệp cũng như tiếng thơm là một người nhân hậu. Anh sẵn sàng giúp đỡ người khác với tất cả những gì mình có thể. Tuy nhiên, cho dầu thời gian có qua đi, hai mẫu tự “ST” vẫn còn in dấu trên vầng trán anh.

Ngày kia, có một người lạ mặt hỏi một cụ già trong làng về ý nghĩa hai mẫu tự trên vầng trán người em năm xưa. Cụ già suy nghĩ một hồi rồi trả lời: “Tôi không biết rõ lai lịch của hai chữ viết tắt ấy, nhưng cứ nhìn vào cuộc sống của anh ấy, tôi đoán hai chữ đó có nghĩa là người thánh thiện (saint)”.

NHỮNG CHÚ CHÓ SĂN

Tại Florida nhiều năm trước có một cuộc đua chó rất lớn. Cuộc đua có vẻ rất hấp dẫn bởi những chú chó to lớn, nhanh nhẹn và đẹp mắt. Chúng không cần đến những chú nài như đua ngựa vì chó săn đã được huấn luyện để đuổi theo một mục tiêu.

Trong lần thi này, mục tiêu của chúng là một thiết bị điện tử được điều khiển từ xa với lớp vỏ lông thỏ bọc ngoài. “Con thỏ” sẽ chạy trước để đàn chó chạy đúng hướng. Người điều khiển phải giữ được tốc độ của con thỏ sao cho nó luôn có một khoảng cách thay đổi nhất định để các chú chó không bao giờ bắt kịp.

Cuộc đua bắt đầu. Đúng lúc có tiếng súng khai cuộc, người điều khiển nhấn nút để con mồi giả lao đi và các chú chó được thả ra, chúng chạy điên cuồng theo chú thỏ. Sau hai vòng đầu tiên con mồi điện tử tự nhiên phát nổ và bốc cháy. “Con thỏ” giờ đây chỉ còn lại là một nhúm kim loại và dây điện dúm đó.

Cả đàn chó lúng túng không biết làm thế nào. Có vài con dừng lại và nằm dài xuống đường đua thở hổn hển. Có con vì quá cuồng nhiệt nay đột nhiên mất mục tiêu săn đuổi và phương hướng, đã chạy đâm sầm vào thành chắn, gãy xương. Có con quay lại đuổi chính cái đuôi của mình. Một số con khác thì ngược mặt lên tru inh ỏi. Trong cuộc chạy này chẳng có con nào hoàn tất cuộc đua.

Cuộc đời của mỗi người trong chúng ta đều có một con thỏ làm mục tiêu trong thế gian này. Bạn có biết rõ những đích nhắm mà bạn hướng tới? Bạn có biết tại sao mình phải đạt tới mục tiêu đó? Và, điều gì sẽ xảy ra nếu những mục tiêu tương lai của bạn đột nhiên tan biến? Hãy tự hỏi mình những điều này, cuộc sống của bạn có thể tránh rơi vào vô nghĩa như những chú chó săn trong câu chuyện trên.

NHỮNG ĐIỀU CUỐI CÙNG

“Một con mèo đã quá no nhưng trong đĩa vẫn còn đầy cá chăng?” – Tôi hỏi kháy cậu bạn thân nhất khi thấy trên tay cậu ta là chiếc kẹo cuối cùng trong hộp. Sự thật là cậu ta đã xơi một lèo hết sạch nguồn thức ăn cuối cùng của tôi. Trong cái buổi chiều ngập lụt những bài tập toán khó xơi này thì lọ kẹo ấy là niềm an ủi duy nhất.

- Đừng nói là cậu no quá không ăn nổi nữa đấy nhé!

- Không đơn giản thế đâu - cậu ta nháy mắt. - Đã bao giờ cậu nghe nói đến “quy luật cuối cùng” chưa?

Tôi biết thừa là cậu ta đang cố phong tặng danh hiệu cho hành động của mình.

- Cái kẹo cuối cùng này rất đặc biệt nên tớ không ăn nó vội. Tớ muốn giữ nó. Cậu hãy thử làm như thế và sẽ cảm thấy nó rất quan trọng.

- Vậy cả ngàn lẻ một cái kẹo khác mà cậu sẽ ăn rồi cũng trở nên quan trọng hay sao?

- Này, hãy suy nghĩ một cách nghiêm túc. Tớ muốn nói về những lần được coi là “cuối cùng”. Khi đi mua tivi, người bán hàng bảo rằng: “Đây là chiếc tivi cuối cùng loại này được sản xuất”, thế nào cậu cũng thấy nó quý hơn hẳn vì cậu sẽ không có được cái tivi như thế nữa nên sẵn sàng mua nó dù đắt hơn một hai giá. Hay lần cuối cùng một người bạn nấu ăn cho cậu trước khi người đó chuyển nhà đi xa, cậu biết sẽ không có hoặc lâu lắm nữa mới có một bữa ăn như vậy thì cậu sẽ thấy nó quan trọng và ngon hơn hẳn...

Lần này thì có vẻ như cậu bạn tôi đã nói đúng. Tôi nhớ đến ngày chủ nhật cuối cùng mà cả gia đình đã ăn cơm cùng nhau trước khi bố đi công tác xa và không bao giờ trở về nữa. Tôi nhớ đến trận cãi lộn cuối cùng với một người bạn thân đã không kịp làm lành trước khi bạn ấy chuyển trường. Tôi nhớ lần cuối cùng nhìn thấy con chó nhỏ bị ốm sau bức tường rạp chiếu phim, tôi đã mấy lần định đưa nó về nhưng lần cuối cùng là lần quyết tâm thì nó đã không còn ở đó nữa...

Tôi nhớ những lời cuối cùng một cô bạn cùng khối người đã nổi tiếng khắp trường bởi sự can đảm đối mặt với bệnh máu trắng: “Xin các bạn cứ tiếp tục mong ước những điều tốt lành cho tất cả mọi người, chừng nào cuộc sống này vẫn còn trên trái đất...”.

Cậu bạn tôi nói đúng, khi ta thấy một thứ gì đó là “cuối cùng”, ta luôn trân trọng nó hơn. Hẳn bạn muốn nghe mọi người nói với nhau về bạn: “Lần cuối cùng tôi gặp cậu ấy, cậu ấy rất dễ chịu.” thay vì “Lần cuối cùng tôi gặp nó, nó cáu bẳn lắm.” Và nếu bạn nghĩ như vậy, ngày hôm nay của bạn sẽ tuyệt vời hơn biết bao nhiêu nếu bạn trân trọng, bạn sẽ yêu quý nó hơn để làm những việc có ý nghĩa hơn.

Hãy nhớ rằng, điều cuối cùng bạn làm và câu cuối cùng bạn nói là những thứ ở lại trong lòng người khác lâu nhất.

NHỮNG LÂU ĐÀI CÁT

Nắng ấm, không khí có vị mặn của muối, những cơn sóng dịu êm...

Một cậu bé đang chống gối xuống cát, dùng cái xẻng nhựa xúc cát và đổ vào trong cái xô màu xanh sáng. Sau đó, cậu nhấc cái xô lên. Và, trong niềm say mê của một kiến trúc sư bé nhỏ, tòa lâu đài bằng cát được tạo hình.

Buổi chiều nào cậu cũng đều làm công việc này. Cậu dùng thìa xây những cái hào bao quanh các bức tường, có cả lính gác. Những que kem được dùng làm cầu. Một lâu đài cát được xây lên. Một thành phố lớn, những con đường nhộn nhịp, giao thông ùn tắc.

Một người đàn ông đang ngồi trong văn phòng của mình. Tại bàn làm việc, anh ta đang sắp xếp lại giấy tờ và cắt đặt công việc cho nhân viên. Anh ta kẹp ống nghe điện thoại lên vai và gõ mạnh tay trên bàn phím. Những con số được sắp đặt, những hợp đồng được thảo ra và trong quá nhiều sự vui sướng của người đàn ông đó, lợi nhuận đang được tạo ra.

Tất cả cuộc sống của anh ta, anh ta dành cho công việc. Tính toán những kế hoạch. Dự đoán tương lai. Tiền dành dụm hàng năm sẽ là lính gác. Lời lãi từ đồng vốn sẽ là những cây cầu. Một sự kiểm soát hoàn toàn sẽ được tạo ra.

Hai người thợ xây của hai tòa lâu đài. Họ có quá nhiều điểm chung. Họ định hình những cái nhỏ thành những vẻ huy hoàng. Họ không nhìn thấy gì và làm nhiều thứ. Họ cần cù và có sự xác định. Và cả dòng thủy triều - lên rồi xuống - cũng sẽ đến.

Khi những cơn sóng đến gần, một đứa trẻ thông minh sẽ nhảy lên và bắt đầu vỗ tay. Không có sự thất vọng. Không sợ hãi. Không hối tiếc. Cậu biết điều này sẽ xảy ra. Cậu không ngạc nhiên. Và khi sự tàn phá to lớn đã hủy đi lâu đài của cậu và những mảnh vỡ ấy trôi vào lòng đại dương, cậu mỉm cười, nhặt những dụng cụ của mình, nắm lấy tay cha đi về nhà.

Nhưng người lớn không có sự thông minh. Khi những cơn sóng lớn của năm tháng phá hủy đi lâu đài của anh ta, anh ta sẽ rất đau khổ. Anh ta đi vòng quanh đồng hồ nát trên cát để bảo vệ chúng. Anh ta ngăn cản những cơn sóng lại gần những bức tường anh ta đã làm ra. Nước biển sẽ nhấn chìm và làm vỡ tan tiếng cầu nhàu của anh ta khi cơn thủy triều đến.

Anh ta thách thức “Đó là lâu đài của tôi!” Đại dương không cần đáp lại. Cả hai đều biết cát thuộc về ai...

Tôi không biết nhiều về những lâu đài cát. Nhưng bọn trẻ thì biết. Xem cách chúng làm và học. Tập trung xây dựng. Nhưng xây dựng với trái tim con trẻ. Khi mặt trời lên, những cơn thủy triều sẽ hoan hô tán thưởng. Còn bọn trẻ, chào mừng công trình của cuộc sống rồi đi về nhà...

NHỮNG MÓN QUÀ VÔ GIÁ

Món quà của sự lắng nghe. Nhưng chỉ khi bạn thật sự lắng nghe, không ngắt lời, không hay mơ mộng, cũng không suy nghĩ đến câu trả lời.

Món quà của sự yêu thích. Hãy rộng lòng với những cái ôm, những nụ hôn, những cái vỗ vai, những cái nắm tay. Hãy để những hành động nhỏ bé ấy chứng minh tình cảm mà bạn dành cho gia đình và bè bạn của mình.

Món quà của tiếng cười. Hãy sẻ chia những đoạn phim hoạt hình, những mẩu chuyện vui. Món quà này sẽ thay bạn nói lên rằng: “Tôi thích được cười đùa cùng bạn”.

Món quà của những mảnh giấy ghi chú. Đó có thể đơn giản chỉ là một dòng chữ “Cảm ơn vì đã giúp đỡ” hoặc cũng có thể là cả một bài thơ trữ tình. Một dòng chữ viết tay ngắn ngủi có thể sẽ được nhớ đến suốt đời hoặc thậm chí là làm thay đổi cuộc sống của một con người.

Món quà của lời khen tặng. Một lời nói ngắn gọn, giản đơn nhưng hết sức chân thành, đại loại như “Bạn trông thật tuyệt với bộ váy đỏ này”, “Bạn làm việc tốt lắm” hay “Thật là một bữa ăn ngon” có thể mang đến một ngày vui đối với người khác.

Món quà của lòng nhân ái. Mỗi ngày, hãy làm một điều gì đó không nằm trong kế hoạch định sẵn của bạn.

Món quà của sự tĩnh lặng. Đó là những khoảnh khắc mà ta chỉ muốn được ở một mình. Cố gắng nhay cảm cùng những thời khắc này và trao món quà của sự tĩnh lặng đến với những người khác đúng lúc.

Món quà của sự tri ân. Cách dễ dàng nhất để trao một lời nói chân thành đến ai đó, không quá khó như bạn vẫn nghĩ; chỉ cần đơn giản nói “*Xin lỗi*” hoặc “*Cảm ơn!*”

QUÀ CỦA TRÁI TIM

Vàng bạc là những món quà. Nó là của cải vật chất, được định giá bằng tiền.

Nhưng tiền không thể định được giá cho những món quà của trái tim. Một nụ cười dịu dàng là món quà mà bạn có thể trao tặng nó hàng ngày cho mọi người.

Một lá thư là món quà trao cho người bạn của bạn khi họ đang ở rất xa. Một tiếng cười sảng khoái là món quà có thể mang lại hạnh phúc cho chính bản thân bạn.

Thời gian là một món quà để yêu thích từng giây phút.

Có người thích món quà là những lời khuyên.

Bạn có thể nói với một người nào đó: “Tôi yêu mến bạn, bạn thật là tốt” - đó cũng là một món quà.

Sự hóa giải những mâu thuẫn là một món quà đặc biệt vì nó mang đến cho con người niềm tin vào cuộc sống, vào tình người.

Một nhiệm vụ là món quà khi việc thực hiện nó đem đến niềm vui.

Một lời ca ngợi là món quà cho nhiệm vụ được hoàn thành tốt đẹp.

Có lúc ta cũng có thể tìm kiếm một món quà ở nơi hoàn toàn xa lạ: hình ảnh thân cây cổ thụ vững vàng trong dông bão hay một bím tóc dài xinh đẹp trên đường phố hoặc những gương mặt đỏ hồng vì e thẹn.

Cả thế giới này là một món quà mà Thượng đế trao tặng chúng ta: đồng cỏ xanh ngát bao la và một bầu trời trong xanh bao quanh.

SỰ KIÊN NHẪN

Một chàng trai trẻ đến gặp một chuyên gia về đá quý và nói về ước mong được trở thành một nhà nghiên cứu về đá quý. Chuyên gia nọ từ chối vì ông sợ rằng chàng trai không đủ kiên nhẫn để theo học. Chàng trai cầu xin một cơ hội. Cuối cùng, vị chuyên gia đồng ý và bảo chàng trai: “Ngày mai hãy đến đây”.

Sáng hôm sau, vị chuyên gia đặt một viên ngọc bích vào tay chàng trai và bảo chàng hãy cầm nó. Rồi ông tiếp tục công việc của mình: mài đá, cân và phân loại đá quý. Chàng trai ngồi yên lặng và chờ đợi.

Buổi sáng tiếp theo, vị chuyên gia lại đặt viên ngọc bích vào tay chàng trai và bảo chàng cầm nó. Ngày thứ ba, thứ tư, thứ năm sau đó vị chuyên gia vẫn lặp lại hành động trên.

Đến ngày thứ sáu, chàng trai vẫn cầm viên ngọc bích nhưng chàng không thể im lặng được nữa.

- Thừa thầy - chàng trai hỏi - khi nào thì con sẽ bắt đầu học ạ?
- Con sẽ được học - vị chuyên gia trả lời và tiếp tục công việc của mình.

Vài ngày nữa lại trôi qua và sự thất vọng của chàng trai càng tăng. Một ngày kia, khi vị chuyên gia bảo chàng trai đưa tay ra, chàng định nói với ông ta rằng chàng chẳng muốn tiếp tục việc này nữa. Nhưng khi vị chuyên gia vừa đặt viên thạch bích lên tay chàng trai, chàng liền nói ngay mà không cần nhìn viên đá:

- Đây không phải là viên đá con vẫn cầm!
- Con đã bắt đầu bài học đầu tiên rồi đấy! - Vị chuyên gia mỉm cười.

THẾ GIỚI KHÔNG HOÀN HẢO

Nếu bạn bất hạnh, đó là vì cuộc đời không như chúng ta hằng mong muốn và vì vậy chúng ta chán nản.

Vậy là ta nói “Tôi sẽ hạnh phúc nếu ...”. Ồ, cuộc đời không bao giờ hoàn hảo. Cuộc sống là vui và buồn, là được và mất. Vì thế chừng nào chúng ta còn nói “Tôi sẽ hạnh phúc khi ...”, thì chúng ta đang lừa dối chính mình. Hạnh phúc là một quyết định. Nhiều người sống cuộc sống như thế ngày nào đó họ sẽ đến đích “hạnh phúc” giống như chúng ta đến bến xe. Họ cho rằng ngày nào đó, mọi cái sẽ ổn và họ sẽ hít sâu, thở phào và nói: “Đây là cuối cùng tôi đã được... hạnh phúc”. Cuộc đời họ là một câu chuyện “Tôi sẽ hạnh phúc khi...”

Mỗi người trong chúng ta đều phải tự quyết định. Chúng ta có sẵn sàng tự nhắc mình hằng ngày rằng chúng ta chỉ có chừng đó thời gian để tận hưởng tất cả những gì chúng ta có hay chúng ta cứ bỏ quên hiện tại mà trông chờ vào một tương lai tốt đẹp hơn?

Sau đây là một đoạn văn do một người 85 tuổi viết khi ông ta biết mình không còn sống được bao lâu nữa. Hãy cùng đọc và suy ngẫm.

“Nếu tôi được sống một lần nữa, tôi sẽ phạm nhiều sai lầm hơn. Tôi sẽ không thích mình quá hoàn hảo như vậy, tôi sẽ thư giãn hơn, sẽ ngu ngốc hơn. Thật sự tôi sẽ xem nhẹ vài điều hơn. Tôi sẽ điên rồ hơn và ít ngăn nắp hơn.

Tôi sẽ đi nhiều nơi, leo núi nhiều hơn, bơi và đi thăm nhiều nơi hơn. Tôi sẽ ăn nhiều kem hơn và ít đậu hơn.

Tôi sẽ chiêm nghiệm nhiều cái rắc rối thực tế hơn chứ không phải chỉ tưởng tượng!

Bạn thấy đấy tôi là người sống quá nhạy cảm, quá sạch sẽ ngày này qua ngày khác. Không, tôi cũng có những phút hay ho, nếu sống nữa tôi sẽ thưởng thức chúng nhiều hơn.

Tôi là người không chịu đi đâu mà không có một nhiệt kế, một chai nước nóng, áo mưa và dù. Nếu làm lại tôi không cần nhiều thứ đến thế.

Nếu tôi được làm tất cả một lần nữa, tôi sẽ bắt đầu ra khỏi giường sớm hơn vào mùa đông và thức khuya hơn vào mùa thu. Tôi sẽ vui chơi nhiều hơn, ngắm mặt trời mọc, và chơi với trẻ con nhiều hơn, nếu tôi có thể sống lại cuộc đời tôi một lần nữa.

Nhưng các bạn thấy đấy tôi không thể...”

Thông điệp này không phải là một nhắc nhở tuyệt vời hay sao? Chúng ta chỉ có mặt trên hành tinh này trong một chừng mực thời gian. Hãy tận dụng từng giây phút quý giá này. Người già nhận ra họ không cần phải thay đổi cả thế giới mới có thể sống hạnh phúc và tận hưởng cuộc đời nhiều hơn. Thế giới tốt đẹp rồi, họ chỉ phải thay đổi bản thân mình thôi.

Thế giới không hoàn hảo. Mức độ hạnh phúc của chúng ta là khoảng cách giữa mọi việc vốn dĩ là quy luật của nó và cái cách mà chúng ta muốn nó xảy ra.

Thật là không có điều gì, kể cả thời gian có thể làm cho những hy vọng, ước mơ của bạn tàn lụi nếu bạn luôn ghi khắc chúng trong lòng.

CŨNG LÀ LỄ THƯỜNG

Ngày xưa ở triều đại Trung Quốc có một viên tướng rất nổi tiếng về môn bắn cung. Bất cứ ai sống trong triều đại đó cũng đều không thể không biết tới tên tuổi của ông ta. Không có một vật gì mà ông ta lại bắn không trúng, thậm chí kể cả một sợi dây thừng dùng để cột cánh buồm cũng bị ông ta hạ một cách dễ dàng cho dù ở một vị trí rất xa với sợi dây.

Một hôm trong lúc ông ta đang luyện tập bắn cung, tình cờ có một người bán rượu đi ngang qua. Ông bán rượu này tỏ ra rất thờ ơ với những bài luyện tập của viên tướng. Thấy vậy viên tướng liền biểu diễn ngay một màn bắn cung xuất chúng bằng cách bắn đứt một sợi dây thừng ở cách ông ta rất xa. Sau khi bắn xong viên tướng liền quay sang người bán rượu và hỏi:

- Sao, ông thấy tôi bắn thế nào?

Người bán rượu thản nhiên trả lời:

- Thường thôi!....

Nghe vậy, viên tướng hết sức tức giận liền hỏi lại:

- Vậy theo ông biết thì trên đất nước Trung Hoa này có được bao nhiêu người bắn cung giỏi được như tôi? Tại sao ông lại cho là “thường thôi”?

Người bán rượu đáp:

- Nếu như ông cho ông giỏi, vậy tôi hỏi ông - nói tới đây người bán rượu móc ra một đồng tiền và đặt nó lên một cái miệng chai rỗng, sau đó ông ta tiếp - ông có thấy được cái lỗ nhỏ xíu ở chính giữa cái đồng tiền này không? (Tiền đồng của Trung Quốc thời xưa có một cái lỗ nhỏ ở chính giữa đồng tiền). - Vừa nói, tay ông ta vừa chỉ vào cái lỗ nhỏ xíu nằm ở chính giữa đồng xu mà ông ta vừa đặt nó lên trên cái miệng chai hồi nãy.

- Có ! - Viên tướng đáp.

- Vậy ông có thể rót rượu vào trong cái chai rỗng này qua cái lỗ nhỏ xíu của đồng tiền xu mà không làm cho đồng tiền này ướt được không? - Người bán rượu hỏi.

Viên tướng vội đáp mà không cần suy nghĩ:

- Việc đó thì có khó gì đâu.

Nói tới đây viên tướng liền bắt tay vào làm theo những gì mà người bán rượu vừa thách thức. Nhưng quả thật ông ta không thể nào rót rượu vào trong cái chai mà không làm ướt đồng tiền được.

Lúc này người bán rượu mới lấy một đồng tiền khác và đặt nó lên miệng của cái chai rỗng hồi nãy và từng bước thực hiện lại những gì mà ông ta vừa mới thách thức viên tướng. Không có một chút xíu rượu nào dính vào đồng tiền cả...!

Sau khi đặt chai rượu xuống, người bán rượu chậm rãi nói:

- Ông là một viên tướng, việc ngày đêm ông chú trọng luyện tập binh khí và sử dụng thành thạo chúng thì đó cũng chỉ là chuyện đương nhiên thôi. Còn tôi là một người bán rượu, ngày đêm tôi phải lặn lội với công việc bán rượu cho nên việc tôi rót rượu thành thạo cũng chỉ là lẽ thường, vì thế nên không có gì đáng để tự hào cả!...

TRIẾT LÝ CỦA SỐ 1

Bạn có nghĩ rằng số 1 là nhỏ bé? Hãy khám phá những điều bất ngờ của con số đầy ý nghĩa này!

Ai cũng chỉ có một mẹ, mẹ là người cho con tình yêu mãi mãi. Mẹ cho con tất cả, vô điều kiện. Mẹ là tài sản quý giá nhất mà con có được ngay từ khi mới sinh ra.

Mỗi người chỉ có một trái tim để gìn giữ tình cảm. Trái tim hoàn hảo nhất là trái tim biết chia sẻ tình yêu thương nhiều nhất.

Mỗi cuộc đời có thể trải qua nhiều mối tình, mối tình đầu khó quên nhất, nhưng mối tình cuối mới là mối tình đẹp nhất.

Một người yêu đích thực là người có thể sưởi ấm trái tim ta mỗi khi giá lạnh.

Hãy tin vào tình yêu, luôn có một ai đó dành cho một ai đó.

Một người bạn chân thành đủ khiến ta bình tĩnh, tự tin và an tâm dù trong hoàn cảnh nghiệt ngã hay nguy hiểm nhất. Đó là món quà đặc biệt của cuộc sống.

Một ánh nhìn ấm áp nói được nhiều hơn những lời vô vị.

Một nụ cười có thể làm nên những điều kỳ diệu.

Ai cũng có ít nhất một khả năng hơn người, chẳng qua là họ chưa nhìn nhận được khả năng của họ mà thôi.

Mỗi người chỉ có một cái miệng để cẩn thận khi dùng lời nói, để không làm nó “dơ bẩn” và không làm tổn hại đến người khác.

Một cuốn sách có thể làm thay đổi một con người. Cuốn sách với nội dung xấu xa đủ làm hư hỏng người đọc, nhưng không ai thành công nếu với chỉ một cuốn sách hay.

Một người không có gì ngoài gia tài kếch xù thì không bằng một người nghèo khổ mà có tri thức, kinh nghiệm lý tưởng và tình yêu thương.

Một đồng kiếm được bằng mồ hôi và nước mắt quý giá hơn nhiều so với hàng ngàn đồng nhặt được hay làm việc bất chính mà có.

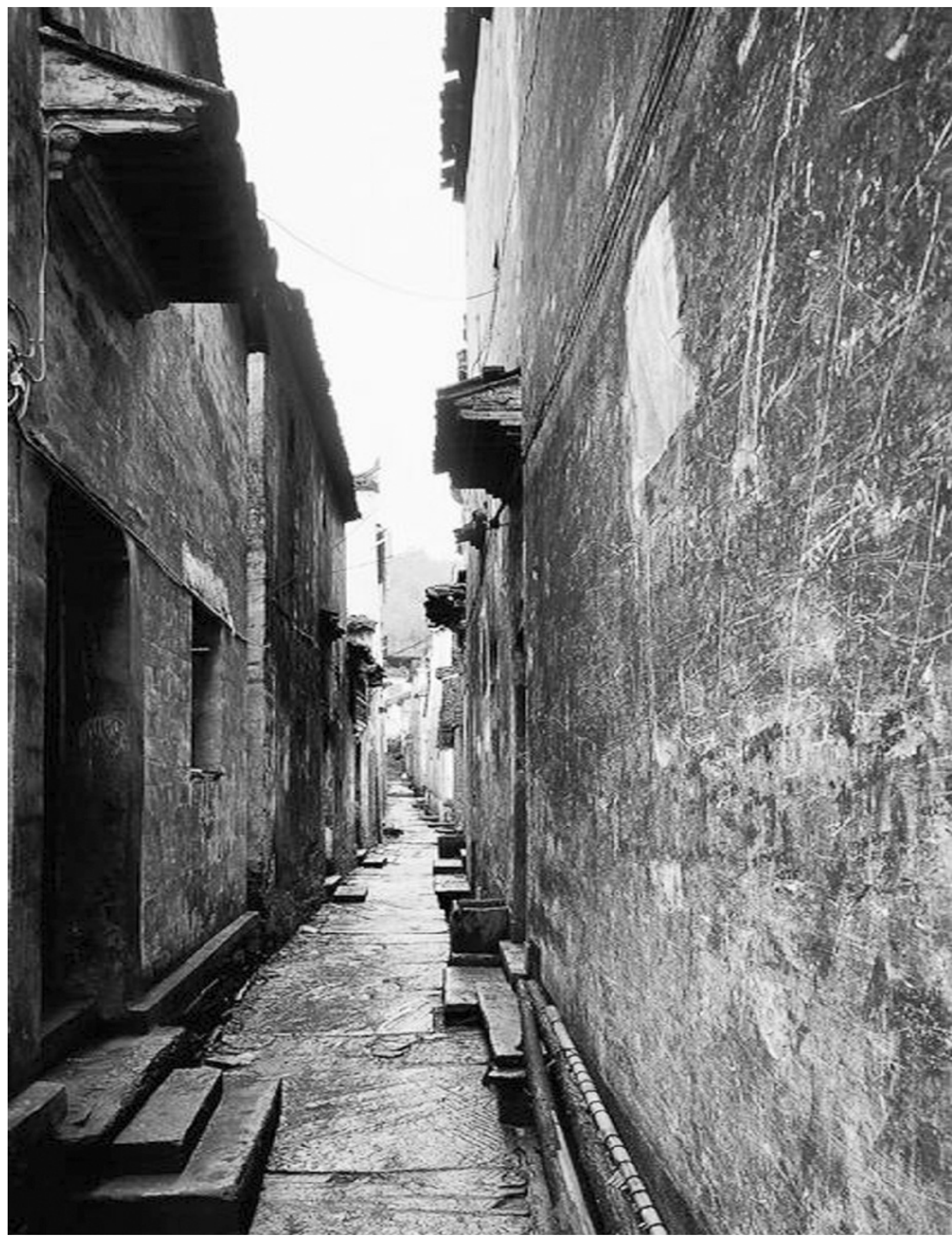
Ai cũng chỉ có một cuộc sống để làm việc và yêu thương hết mình.

Chuỗi ngày quá khứ đã qua, tương lai rộng mở nhiều bất ngờ. Ta chỉ có một hiện tại để sống và để tận hưởng từng phút từng giây.

Có nhiều cơ hội chỉ đến một lần trong đời.

Với thế giới, bạn chỉ là một ai đó, nhưng có thể với một ai đó, bạn là cả thế giới.

Vì vậy, ngay khi đọc xong những dòng này, bạn hãy làm ngay một việc gì đó có ích cho cuộc sống nhé!

TỰ TIN SẼ DẪN TA ĐẾN THÀNH CÔNG

Les Brown và người em sinh đôi được Mamie Brown, một người phụ bếp và hầu gái nuôi dưỡng. Họ sinh ra trong một gia đình nghèo khó.

Lớn lên, Les trở thành nhân viên vệ sinh của thành phố tại Miami Beach. Nhưng anh ước mơ trở thành một DJ. Anh đã làm một đài phát thanh tưởng tượng trong căn phòng nhỏ bé của mình với cái nền nhà bằng nhựa dẻo rách nát. Chiếc lược chải tóc được dùng làm micro khi anh tập bình luận, giới thiệu bằng đĩa với những thính giả vô hình.

Một ngày nọ Les mạnh dạn đi thẳng đến đài phát thanh của địa phương trong giờ ăn trưa khi đang xén cỏ trong thành phố. Anh vào phòng của giám đốc đài phát thanh và nói rằng anh muốn trở thành một DJ.

Đôi mắt của ông giám đốc nhìn vào chàng trai trẻ lồi thối, nhếch nhác với chiếc mũ rơm và chất vấn: “Anh có kiên thức cơ bản nào về phát thanh không?”. Les trả lời: “Thưa ông, không!”. “Được rồi, anh chàng ạ, tôi nghĩ rằng bây giờ chỗ tôi không có việc cho anh đâu”.

Les lịch sự cảm ơn rồi bước ra ngoài. Ngài giám đốc đài phát thanh đã đánh giá quá thấp quyết tâm của Les Brown đối với mục đích của mình. Bạn biết không, Les có một mục tiêu xa hơn là đơn thuần trở thành một DJ. Anh muốn mua một ngôi nhà tốt hơn cho mẹ nuôi của mình, người mà anh yêu vô cùng. Công việc DJ chỉ là một bước trong kế hoạch của anh mà thôi.

Mamie Brown từng dạy Les cách theo đuổi những ước mơ của mình, vì thế anh tin chắc rằng anh sẽ được nhận vào làm tại đài phát thanh chứ không phải như lời ông giám đốc đã nói.

Và thế là Les quay trở lại đài phát thanh mỗi ngày trong suốt một tuần, hỏi rằng đã có việc làm nào chưa. Cuối cùng ông giám đốc đài phát thanh nhận anh vào làm một chân sai vặt không trả công. Đầu tiên, anh mang cà phê hay bữa trưa và chiều cho các DJ là những người không thể rời khỏi đài. Dần dần, sự tận tâm của anh đối với công việc khiến cho các DJ tin cậy và cho anh ngồi chung những chiếc Cadilacs của họ đến thăm những người nổi tiếng như Temptation, Diana Ross và Supremes.

Les làm bất cứ việc gì mà người ta yêu cầu và nhiều hơn nữa. Khi thường đến chơi với các DJ, anh đã tự học cách di chuyển tay trên bàn điều khiển. Anh ở trong phòng điều khiển và miệt mài tập luyện những gì biết được cho đến khi buộc phải ra ngoài. Sau đó, khi trở về phòng ngủ lúc đêm xuống, anh tập luyện và chuẩn bị cho cơ hội mà anh biết là sẽ tự xuất hiện.

Vào một chiều thứ bảy khi Les đang ở đài phát thanh, một DJ tên Rock đã uống rượu khi đang phát sóng. Les là người duy nhất còn ở trong đài và anh biết rằng Rock đang tự đưa mình vào rắc rối. Les nán lại thật gần đó. Anh đi qua đi lại trước cửa sổ của phòng Rock.

Les đói bụng và anh cũng sẵn sàng. Anh sẽ chạy ra phố mua thêm rượu nếu Rock yêu cầu. Khi chuông điện thoại reo vang, Les phóng đến bên nó. Đó là giám đốc đài phát thanh, như anh đã đoán trước. “Les, tôi là Klein đây”. “Vâng, tôi biết”, Les đáp. “Les này, tôi không nghĩ rằng Rock có thể hoàn tất chương trình của cậu ấy”. “Thưa ông, tôi biết ạ”. “Anh có thể gọi một trong các DJ khác đến và làm nốt không?”. “Vâng, thưa ngài. Tôi sẽ gọi”.

Nhưng khi Les gác máy điện thoại, anh tự bảo: “Bây giờ, ông ta phải nghĩ rằng mình điên đây”.

Les gọi điện thoại đi, nhưng nó không đi đến bất kỳ DJ nào. Anh gọi cho mẹ anh trước, sau đó là bạn gái anh: “Mọi người hãy ra cổng vòm trước và mở đài lên đi vì tôi sẽ được phát trên đài đấy”, anh nói.

Anh chờ khoảng 15 phút trước khi gọi cho giám đốc đài phát thanh. “Thưa ông Klein, tôi không thể tìm được người nào khác”, Les bảo. Khi đó, ông Klein hỏi: “Chàng trai ạ, anh có biết điều khiển không?”. “Thưa ông, biết ạ”, Les trả lời.

Les lao vào phòng, nhẹ nhàng chuyển Rock sang một bên và ngồi vào mâm xoay đĩa hát. Anh đã sẵn sàng. Và anh đang đói. Anh bật nhẹ công tắc trên micro và nói: “Hãy nhìn đây! Đây là tôi, Les Brown, ba chữ P-Les Brown, Platter Playing Poppa của các bạn. Trước tôi không có ai và sau tôi không có ai cả. Do đó, tôi sẽ là một và chỉ một. Trẻ tuổi, độc thân và thích sự pha trộn. Thành thật, có thiện ý, chất lượng bảo đảm sẽ mang đến cho các bạn sự hài lòng và nhiều hành động khác. Hãy nhìn xem, các bạn, tôi là người đáng mến của các bạn đây”.

Bởi vì đã chuẩn bị từ trước, Les đã thành công. Anh đã gây ấn tượng mạnh với khán giả và tổng giám đốc của mình. Sau buổi khởi đầu tốt đẹp đó, Les đã tiếp tục thành công của mình trên đài phát thanh, chính trị, diễn thuyết với công chúng và truyền hình.

VÀNG THẬT

Ngày xưa ngày xưa, ở Ai Cập có một vị hiền triết tên là Zun-Nun. Ngày kia, một anh thanh niên đến và hỏi ông:

“Thưa ngài, tôi không hiểu tại sao những người đáng kính như ngài luôn ăn mặc theo một cách giống nhau và luôn luôn đơn giản như vậy. Chẳng lẽ không cần trưng diện một tí, không phải để khoe khoang, nhưng còn vì mục đích khác nữa chứ, thưa ngài?”.

Nhà hiền triết chỉ cười và cởi chiếc nhẫn ở tay ra, trao cho chàng trai và nói: “Này anh bạn trẻ, ta sẽ trả lời câu hỏi của cậu, nhưng trước tiên cậu phải giúp ta việc này đã. Hãy cầm lấy chiếc nhẫn này và đi đến khu chợ bên kia đường, cậu hãy đổi nó lấy một đồng vàng”.

Cầm chiếc nhẫn đen đúa của Zun-Nun trên tay, chàng thanh niên tỏ vẻ nghi ngại: “Một đồng vàng? Tôi không chắc là chiếc nhẫn có thể bán được với giá đó”.

“Thử trước đã chàng trai, ai biết được điều gì có thể xảy ra?”. Chàng trai trẻ phóng nhanh ra chợ. Anh ta đem chiếc nhẫn vào hàng tơ lụa, rau quả, thịt cá và rất nhiều nơi khác. Nhưng sự thực là không ai đồng ý trả cho anh ta với cái giá đó. Anh ta quay về gặp Zun-Nun và nói: “Thưa ngài, không một ai đồng ý bỏ ra một số tiền nhiều hơn một đồng bạc để mua chiếc nhẫn này cả”.

Với một nụ cười nhẹ nhàng, nhà hiền triết điềm tĩnh đáp lời: “Bây giờ anh hãy ra tiệm vàng ở cuối đường, đưa chiếc nhẫn này cho ông chủ. Đừng yêu cầu giá bán và chỉ lắng nghe xem ông ta trả giá bao nhiêu”.

Chàng thanh niên đi đến tiệm vàng theo sự chỉ dẫn và sau đó quay về với vẻ mặt khác hẳn. Anh ta nói: “Thưa ngài, những lái buôn ở chợ rõ ràng không biết giá trị của chiếc nhẫn này, người chủ tiệm vàng đã đồng ý mua chiếc nhẫn này với giá một ngàn đồng vàng và giá trị thật của nó thì gấp cả ngàn lần so với cái giá của những lái buôn ở chợ”.

Zun-Nun mỉm cười và ôn tồn nói: “Đó là câu trả lời cho câu hỏi của anh, không thể đánh giá con người mà chỉ dựa vào cách ăn mặc bề ngoài. Những lái buôn ở chợ định giá theo kiểu đó. Nhưng những nhà buôn vàng thì không như thế. Vàng và đá quý tồn tại bên trong mỗi con người, chỉ có thể được nhận ra và xác định giá trị nếu anh có thể nhìn thấu tâm hồn họ.

Cần có con tim để nhìn và cả một kinh nghiệm dài lâu. Chúng ta không thể vội vàng đánh giá người khác mà chỉ dựa vào những lời lẽ và cách cư xử của họ trong một lúc nào đó. Nhiều lúc cái mà ta nghĩ là vàng hóa ra là đồng thau, nhưng thứ ta tưởng là đồng thau thì lại chính là vàng thật”.

VIỆC KHÔNG TƯỞNG CHỈ CẦN MỘT CHÚT THỜI GIAN NỮA

Thời gian tôi hạnh phúc nhất trong cuộc đời là lúc tôi 20 tuổi. Tôi có một cơ thể khỏe mạnh: tôi chơi tốt môn trượt tuyết, trượt nước, biết chơi golf, tennis, bóng rổ, bóng chuyền. Tôi làm việc hầu như cả ngày. Tôi mới thành lập một công ty xây dựng các sân tennis vì vậy tình hình tài chính trong tương lai rất hấp dẫn và tươi sáng. Tôi đã đính hôn với một cô gái tuyệt đẹp. Và rồi tai họa xảy ra - hay ít nhất là nhiều người bảo thế.

Tôi giật mình thức dậy trong cái đau choáng người với tiếng kim loại bị vặn xoắn và tiếng kính bị vỡ nát. Ngay sau đó, mọi thứ yên tĩnh trở lại. Tôi mở mắt ra và cả thế giới trước mắt tôi là một màu đen tối. Khi cảm giác trong tôi trở lại, tôi có thể cảm thấy mặt tôi thấm đầy máu. Và sau đó là sự đau đớn tột cùng. Tôi có thể nghe thấy các giọng nói kêu tên tôi khi tôi bất tỉnh.

Rời khỏi nhà ở California trong một đêm Giáng sinh tuyệt đẹp, tôi đã đi đến Utah với một người bạn của tôi. Tôi đi đến đó để nghỉ cuối tuần với vị hôn thê của tôi, Dallas. Chúng tôi đã hoàn thành kế hoạch cho ngày cưới - hôn lễ sẽ diễn ra sau đây năm tuần. Trong tám giờ đầu của cuộc hành trình, tôi lái xe và bạn tôi nghỉ ngơi. Khi tôi hơi mệt, tôi rời khỏi ghế lái xe và bạn tôi điều khiển xe. Tôi thắt dây an toàn và bạn tôi cho xe lao đi trong bóng tối. Sau một giờ ba mươi phút điều khiển xe, bạn tôi ngủ quên trên vô lăng. Chiếc xe đụng vào trụ cầu xi măng, chồm lên rồi lăn tròn trên đường nhiều vòng.

Khi xe dừng hẳn, tôi đã không còn trên xe. Tôi đã bị rơi ra khỏi xe và bị chấn thương vùng cổ. Tôi đã bị liệt từ vùng ngực xuống. Khi được chở tới bệnh viện ở Las Vegas, Nevada, bác sĩ báo cho tôi biết rằng bây giờ tay chân tôi đã bị liệt. Tôi không thể sử dụng đôi chân; tôi không thể sử dụng cơ bụng và hai trong số ba cơ chính ở ngực. Tôi hầu như không thể sử dụng cánh tay và bàn tay.

Đây là lúc cuộc sống mới của tôi bắt đầu.

Bác sĩ nói với tôi rằng tôi phải mơ những giấc mơ mới và nghĩ về những ý tưởng mới. Họ nói rằng, do tình trạng cơ thể, tôi sẽ không bao giờ làm việc lại nữa - nhưng tôi đã vui sướng vì điều đó bởi vì chỉ có 93% cơ thể tôi là không làm việc.

Họ nói với tôi rằng tôi sẽ không bao giờ lái xe lại, phần còn lại trong đời tôi sẽ hoàn toàn phụ thuộc vào người khác từ ăn, mặc và cả việc di chuyển từ nơi này đến nơi khác. Họ nói rằng tôi đừng nghĩ đến chuyện kết hôn bởi vì... ai muốn lấy tôi? Họ kết luận rằng tôi sẽ không còn chơi bất cứ môn điền kinh nào hay các hoạt động có tính cạnh tranh nữa. Lần đầu tiên trong đời, tôi thật sự run sợ. Tôi sợ rằng những điều họ nói là thật.

Khi nằm trên giường bệnh ở Las Vegas, tôi tự hỏi những mơ ước của tôi bây giờ ở đâu. Tôi tự hỏi mình có thể làm mọi việc trở lại như cũ được không; tôi tự hỏi mình có thể đi làm, kết hôn, tham gia các hoạt động mà trước đây đã mang lại cho tôi niềm vui sướng được không?

Trong suốt khoảng thời gian kinh khủng đó, khi cả thế giới trong tôi là một màu đen tối thì mẹ tôi đến bên giường của tôi và thì thầm, “Khi việc khó khăn cần có thời gian thì những việc không tưởng chỉ cần thêm một ít thời gian nữa”. Kể từ lúc đó, thế giới tối tăm của tôi bắt đầu tràn đầy ánh sáng của niềm tin rằng ngày mai sẽ tươi sáng hơn.

Sau đó 11 năm, bây giờ tôi là chủ tịch một tập đoàn công ty do tôi gây dựng nên. Tôi đang là một diễn giả chuyên nghiệp, tác giả của cuốn sách “*Một số điều kỳ diệu chỉ cần thời gian*”. Tôi đi hơn 200.000 dặm một năm, chia sẻ thông điệp “*Việc không tưởng chỉ cần thêm một chút thời gian nữa*” cho hơn 500 công ty và với các nhóm thanh niên có khi vượt quá 10.000 người. Năm

1992, tôi được bầu là nhà doanh nghiệp trẻ của năm bởi tổ chức các doanh nghiệp nhỏ ở sáu bang.

Năm 1994, tạp chí *"Thành công"* đã ca ngợi tôi là một trong những người tuyệt vời nhất của năm. Đây là những giấc mơ đã thành sự thật trong cuộc đời tôi.

Kể từ ngày đó, tôi đã tập lái xe. Tôi đến những nơi tôi cần và làm những gì tôi muốn. Tôi hoàn toàn tự chủ và tự chăm sóc mình. Tôi đã có lại cảm giác ở cơ thể và lấy lại một phần chức năng ở cơ tay phải.

Tôi đã thành hôn với một người phụ nữ tuyệt vời vào một năm rưỡi sau. Chúng tôi có hai đứa con - một bé gái ba tuổi tên McKenzie Raeanne và một bé trai một tháng tuổi tên Dalton Arthur - đó là niềm vui trong cuộc sống của chúng tôi.

Tôi cũng chơi thể thao trở lại. Tôi đã học bơi, lặn có bình nén khí, chèo thuyền dành cho người khuyết tật - tôi là người đầu tiên lập kỷ lục ở môn này dành cho người bị liệt cả tay chân. Tôi cũng học cách trượt tuyết, chơi rugby và tôi hiểu rằng các môn này không làm tôi tổn thương. Tôi cũng thi chạy xe lặn ở nội dung 10km và marathon.

Ngày 7-10-1993, tôi trở thành vận động viên liệt cả tay chân trên thế giới chạy 32 dặm giữa Salt Lake City và St. George - có thể đây không phải là một trong những việc nổi bật nhất tôi đã làm nhưng tất nhiên đây là một trong những việc khó khăn nhất.

Tại sao tôi làm được tất cả điều đó? Tại vì tôi chọn nghe tiếng nói của mẹ tôi và con tim thay vì những người bất đồng quan điểm trong đó có cả những bác sĩ. Tôi nhận ra rằng tình trạng của tôi không có nghĩa là tôi phải từ bỏ giấc mơ. Tôi đã tìm ra lý do để hy vọng lại.

Tôi học được rằng giấc mơ không bao giờ bị tiêu diệt bởi hoàn cảnh; giấc mơ được sinh ra trong trái tim và khối óc và chỉ ở đó chúng mới không bao giờ bị tiêu diệt. Bởi vì, khi những việc khó khăn cần thời gian thì việc không tưởng chỉ cần một chút thời gian nữa.

BÀI HỌC ĐẦU TIÊN

Tôi có thói quen khi ăn bánh mì thường vét hết vụn bánh rơi vãi trên mặt bàn bỏ vào miệng. Thói quen này tôi có từ lúc vào đại học.

Hồi ấy, bỏ lại sau lưng những giọt nước mắt chia tay trên sân ga, đoàn tàu hỏa hú còi đưa tôi bắt đầu cuộc hành trình vào cuộc sống.

Niềm vui vì từ nay tôi sẽ tự quyết định lấy mọi việc của bản thân và nỗi háo hức khám phá những điều mới mẻ của cuộc sống tràn ngập trong tôi.

Suốt nửa tháng, con tàu đưa tôi đi xuyên qua lục địa châu Á sang tới châu Âu để bắt đầu cuộc sống 5 năm của một du học sinh. Những người bạn đồng hành cùng đi học với tôi lần lượt xuống tàu ở những nơi họ cần tới. Rồi cũng tới lượt tôi. Nơi tôi sẽ sống, học văn chương và lịch sử là một thành phố cổ kính với những con phố hẹp lát đá chạy giữa những tòa nhà cũng xây bằng đá, đây đó là những tòa tháp nhấp nhô. Tôi mừng tượng ra tiếng xe ngựa lộc cộc trên đường, hình dung cảnh những chàng trai si tình chiều chiều ôm đàn hát dưới những ô cửa sổ có đặt những chậu hoa trên cao kia, nơi các cô gái má hồng hây hây lấp ló.

Rồi nhò vào vốn liếng một năm học cấp tốc ngoại ngữ, tôi cũng lên được xe buýt tìm về trường tôi sẽ học. Ở đây, người ta đón tiếp tôi rất nồng hậu. Tôi làm thủ tục nhập học, về ký túc xá nhận phòng. Mọi việc đều trôi chảy, ngoại trừ chuyện ăn uống. Hai ngày đầu, tôi hầu như không ăn nổi những món lạ miệng. Nhưng rồi, cho tới gần ngày khai giảng, tôi cũng quen được đôi chút. Nhưng thứ tôi ngại nhất là món bánh mì đen. Nhưng quá ác thay, ở nhà ăn sinh viên vào ngày thứ sáu hằng tuần chỉ có cá và bánh mì đen. Thường tôi chỉ nhấm nháp một chút, còn dành bỏ dở. Qua tuần thứ hai hay tuần thứ ba gì đó, cũng vào ngày thứ sáu, tôi xuống ăn trưa muộn.

Vào giờ đó hai bà lao công chuyên quét dọn nhà ăn cũng nghỉ để ăn trưa. Họ rất có cảm tình với tôi. Hai bà gọi tôi là con gái. Họ thương tôi mới chưa đầy 18 tuổi đã xa nhà hàng chục ngàn cây số để đi học. Như vài lần trước, tôi lấy nguyên khay thức ăn khẩu phần, tiện tay nhặt luôn mấy khoanh bánh mì đen. Uể oải nhấp nháp vài miếng, thấy không nuốt nổi, tôi đứng dậy, bê khay thức ăn bỏ vào máng chuyển tự động đưa xuống chỗ rửa chén.

Chợt, tôi bị ai đó nắm tay giật mạnh ra sau. Quay lại, tôi bắt gặp khuôn mặt giận dữ cực độ. Trong đời tôi chưa bao giờ gặp một khuôn mặt như vậy. Bà lao công - chính là người vẫn gọi tôi là con - bóp chặt tay tôi đau điếng và gằn giọng: "Cố chó bao giờ làm như thế nữa. Nghe không?". Rồi bà ta quay lại phía đồng nghiệp xốc một tràng, nhưng tôi chẳng hiểu gì cả. Những người khác đang ăn ngẩng đầu nhìn tôi với ánh mắt trách móc. Tôi hoang mang gật đầu lia lịa, nước mắt lưng tròng. Tôi đã làm gì sai hay sao mà bà ta lại thay đổi thái độ nhanh thế?

Bữa chiều, tôi vừa cầm chiếc khay lên để chọn món ăn, người phụ nữ mắng nhiếc tôi ban trưa, bước tới. Bằng một giọng rành rọt dành cho người ngoại quốc, bà ta dặn tôi nhấm chùng ăn hết bao nhiêu lấy bấy nhiêu, đừng lấy thừa ăn không hết bỏ phí. "Trong chiến tranh mẹ ta chịu chết đói để nhường khẩu phần bánh mì cho các con ngày hôm nay đây! Không chỉ mình mẹ ta, cả triệu người khác cũng như vậy". - Bà ta nhìn tôi buồn bã nói. Còn tôi, khi ấy chỉ muốn tìm một khe hở dưới đất mà chạy trốn vì xấu hổ và hối lỗi. Đó chính là bài học quý giá đầu tiên của tôi ở trường đại học.

BUỘC CHẶT DÂY GIÀY

Nhà tôi nằm cạnh công viên. Nhưng với một thanh niên hai mươi tuổi lười biếng như tôi thì việc dậy sớm và tập thể dục là một điều không tưởng. Vì vậy, tôi rất ngưỡng mộ bác Tom, một người hàng xóm rất siêng tập thể dục.

Bác Tom năm nay đã trên bảy mươi nhưng trông bác rất mạnh khỏe. Mỗi sáng bác đều chạy bộ trong công viên, rất đều đặn, đều đặn. Vào một buổi sáng chủ nhật đẹp trời, tôi quyết tâm dậy thật sớm và chạy cùng với bác. Sau khi chạy được một vòng đã thấm mệt, tôi ngồi nghỉ trên ghế đá. Quay sang bác, tôi hỏi: “Bác chạy tập thể dục như vậy đã lâu chưa?”.

Vừa tháo đôi giày bác vừa đăm chiêu nhìn vào nó: “Năm nay bác đã 75 tuổi rồi, nhiều năm về trước, bác sĩ bảo bác có vấn đề về tim. Mọi thứ với bác tưởng như vô vọng. Hoặc bác chờ đợi mọi thứ xảy ra, hoặc chấp nhận rủi ro khi vận động để làm con tim khỏe mạnh hơn”. Tôi dần hiểu được vì sao bác có thể tập một cách chăm chỉ trong nhiều năm như vậy.

“Vậy bác có lời khuyên nào cho cháu khi cháu muốn tập như bác không?”, “Một đôi giày cháu ạ”. “Một đôi giày thật tốt để tập chạy ư?”, “Không, ý bác là phải buộc dây giày thật chặt trước khi xuất phát. Lần đầu tiên chạy, bác đã không buộc dây giày kỹ và bác đã bị ngã. Đầu gối bị rạn xương. Nhiều tuần sau vẫn không thể chạy lại được. Đến bây giờ bác mới biết được bí quyết để thành công là ta phải chuẩn bị thật kỹ càng.

Có những việc ta rất xem thường nó nên chẳng chịu đầu tư, chuẩn bị cho nó. Nhưng hậu quả của sự thất bại đó nhiều khi không thể lường trước được. Cũng như bác, nếu ngày xưa bác chịu theo đuổi việc luyện tập hẳn bác không bị bệnh. Và nếu bác buộc dây giày thật chặt, bác sẽ không bị ngã lần nào”.

Cuộc sống chúng ta cũng vậy. Khi tham gia bất cứ hoạt động gì, nếu muốn thành công bạn hãy chuẩn bị thật kỹ lưỡng cho nó. Cũng như để chạy tốt bạn phải có một đôi giày được buộc thật chắc!

CÂY SỒI

Một ngọn gió lớn thổi suốt ngày, cuốn những chiếc lá sồi bay đi thật xa. Rồi nó quật gãy các cành cây, làm xước vỏ cây sồi ấy cho tới khi cây sồi mệt mỏi và không còn một cái lá nào.

Thế nhưng, cây sồi vẫn bám chặt đất, trong khi những cây khác đều bị gió quật cho ngã rạp. Ngọn gió mệt mỏi đành đầu hàng và nói: “Cây sồi kia! Làm sao ngươi vẫn có thể đứng vững như thế?”.

Cây sồi từ tốn trả lời: “Tôi biết bạn có thể bẻ gãy những nhánh cây của tôi, có thể giật đứt từng chiếc lá của tôi và thổi chúng bay đi thật xa, có thể làm những cành lớn rung chuyển mạnh và khiến tôi lắc lư. Nhưng tôi có những nhánh rễ vươn dài, bám chặt vào lòng đất và phát triển ngày càng mạnh mẽ kể từ khi tôi vươn mình lên khỏi mặt đất.

Bạn không bao giờ chạm đến chúng, và bạn nên biết rằng, chúng là phần sâu thẳm nhất của tôi. Cho đến tận hôm nay, tôi vẫn không ngờ rằng mình có khả năng chịu đựng tốt đến như vậy. Tôi nhận ra rằng, tôi phải cảm ơn bạn rất nhiều, ngọn gió ạ! Vì nhờ bạn mà tôi biết rằng tôi mạnh mẽ hơn tôi tưởng rất nhiều”.

CUỘC SỐNG LÀ MỘT ĐIỀU TUYỆT VỜI

Cuộc sống là điều kỳ diệu, đừng để nó trôi qua vô ích. Hãy mở rộng trái tim, mở rộng tâm hồn bạn với những người xung quanh; hãy thể hiện chính mình mỗi ngày.

Hãy nhìn thấy vẻ đẹp của mỗi người, bất kể họ từ đâu đến và họ là ai. Mỗi cuộc hành trình đều có một chút khó khăn và bạn thật sự cần có một người bạn ở cạnh bên.

Hãy biết sẻ chia món quà của thời gian và tài năng của mình, hãy lắng nghe trái tim bạn. Hãy làm những việc mà bạn hằng mong ước nhưng đừng quá tốn thời gian cho sự bắt đầu.

Hãy tặng hoa cho người mà bạn quan tâm. Hãy sống nhân từ và khoan dung. Cũng đừng quên rằng cuộc sống này không bao giờ công bằng cả. Và hãy luôn can đảm để sẵn lòng vượt qua những khó khăn trong cuộc sống.

Nếu bạn biết ứng dụng những điều đó vào cuộc sống, dù cho bạn có đi đến nơi đâu, bạn cũng có thể tìm thấy ánh mặt trời rực rỡ và cả những cơn mưa mát dịu. Nhưng bạn sẽ không bao giờ cảm thấy cô đơn.

MARY LOU

Đó là ngày đầu tiên tôi chuyển đến lớp bảy trường Miss Hargrove. Với “người mới đến” như tôi, việc hòa nhập vào môi trường mới thật không dễ dàng, vì vậy trong thời gian này tôi rất lo lắng. Sau khi được giới thiệu trước lớp, tôi đã cố mỉm cười rồi đi đến chỗ mình ngồi và mong rằng mọi người sẽ chú ý đến mình.

Giờ ăn trưa thật ngạc nhiên, thú vị khi bọn con gái kéo đến ngồi chung bàn với tôi. Họ nói chuyện thật thân thiện, vì vậy tôi bắt đầu cảm thấy thoải mái. Những người bạn mới giúp tôi hòa nhập thật nhanh với ngôi trường mới, với thầy cô giáo và những đứa bạn khác. Không bao lâu sau lũ bạn kể cho tôi nghe về Mary Lou English. Cô ấy thường tự gọi mình là Mary Louise.

Luôn tỏ vẻ đứng đắn, một cô bé với nét mặt nghiêm nghị và những bộ quần áo lỗi thời, cô nàng không xấu, ngược lại còn khá xinh xắn, nhưng tôi không đủ nhạy cảm để nói lên điều đó. Đôi mắt đen sẫm và nước da màu olive, mái tóc dài và đen như tơ, nhưng cô ta lại uốn xoắn như ống điều!

Chỉ có điều cô ta ăn mặc thật buồn cười. Cô ta đi giày và mặc chiếc váy len dài bằng lông cừu còn hồ trông rất cứng, chiếc áo có nhiều diềm xếp đầy những hình ảnh trông rất “nhà quê”. Bọn con gái thường thì thầm và cười khúc khích. Mary Lou không buồn đưa mắt nhìn khi bước qua bàn chúng tôi, cầm vãn vetch cao với một “quyết tâm sắt”. Cô ta không trò chuyện với ai và chỉ ngồi ăn một mình.

Sau giờ tan trường, bọn con gái rủ tôi tham gia vào một trò vui trước trường. Tôi rất hồi hộp nhưng vẫn thử làm thành viên của nhóm. Chúng tôi chờ. Tôi không biết chờ tới lúc nào, tôi muốn về nhà ngay nhưng rồi tôi cũng cố nán lại.

Một lúc sau, Mary Lou bước xuống những bậc thang, ngay lập tức những cánh tay quăn quanh chiếc ba lô của cô ta. Những lời mắng nhiếc, trêu chọc khiếm nhã, một chút bình luận và chế giễu từ bọn con gái bắt đầu. Tôi hơi chần chừ nhưng rồi cũng nhanh chóng tham gia.

Càng tiến gần cô ta tôi càng hăng lên. Những lời lẽ đầy hằn thù, thấp kém, hèn hạ mà chưa bao giờ tôi dám nghĩ tới cứ tuôn ra từ miệng tôi. Bọn con gái lùi lại phía sau reo hò cổ vũ. Được khuyến khích, tôi giật mạnh dây da quai ba lô và sau đó đẩy Mary Lou ngã chúi xuống. Mọi người cười thật to và đứng về phía tôi. Tôi đã trở thành thủ lĩnh của nhóm.

Nhưng lúc ấy tôi không lấy gì làm tự hào. Một điều gì đó bên trong làm tôi cảm thấy tổn thương. Nếu bạn đã từng ngắt bỏ đôi cánh của một chú bướm, bạn sẽ biết cảm giác của tôi lúc này thế nào.

Mary Lou gượng đứng dậy, nhặt lại sách vở - không có một giọt nước mắt hoặc một sự đáp trả - cô bỏ đi. Cô ta vẫn ngẩng cao đầu dù một dòng máu nhỏ đang rỉ xuống từ vết thâm tím ở đầu gối. Tôi nhìn cô ta bước đi chậm chạp, khó khăn về phía cuối đường.

Tôi rời khỏi lũ bạn đang cười đùa vui vẻ và chợt trông thấy một người đàn ông đứng bên cạnh chiếc xe. Ông có đôi mắt đen sẫm và khuôn mặt đỉnh đạc. Đó là cha của Mary Lou, ông đứng im lặng và nhìn cô con gái tội nghiệp đang đi về phía mình, có vẻ ông tôn trọng thái độ của Mary Lou. Đôi mắt ông ánh lên nỗi buồn và đi kèm theo là niềm tự hào. Khi tôi đi ngang qua, ông chỉ nhìn tôi trong sự im lặng với đôi mắt rơm rớm ướt. Điều đó càng khiến tim tôi thêm đau nhói và xấu hổ.

Sau này không một lời rầy la từ thầy cô hay lời giáo huấn từ cha mẹ lại có sức lay động khiến trái tim tôi day dứt như ánh mắt của người cha ấy. Ánh mắt của ông đã dạy tôi thế nào là sự tử tế, sức mạnh của tình thương và biết tôn trọng phẩm giá con người. Bài học quý giá ấy đã

giúp tôi không bao giờ còn hòa vào đám đông người để đứng trước sự đau khổ của người khác và cũng không lần nào nữa làm tổn thương người khác chỉ vì niềm vui của chính mình.

NHÌN NÓ TỪ PHÍA KHÁC XEM

Sau bữa ăn tối, nhà tâm lý học nhẹ nhàng bước ra khỏi quán. Trên đường đi, nhà tâm lý học gặp một thanh niên với dáng vẻ thật thiếu nǎo.

Thoáng thấy những giọt lệ lǎn trên gò má chàng trai, nhà tâm lý học bước tới và hỏi chuyện:

- Tại sao anh buồn như vậy trong khi buổi tối hôm nay có biết bao nhiêu điều hay ho?
- Làm sao mà không buồn khi cô gái tôi yêu hết lòng đã bỏ rơi tôi!

Nghe vậy, nhà tâm lý học cất tiếng cười lớn làm chàng trai im bặt và hỏi:

- Bà có dáng vẻ của một học giả, chắc hẳn phải biết chút ít lịch sự và nhã nhặn chứ, thấy một người vô cùng đau khổ mà bà lại cười vui vẻ thế sao?

Nhà tâm lý học nhìn chàng trai bằng ánh mắt chân thành, nói:

- Ồ, tôi cười vì anh đang than khóc cho một điều đầu làm anh mất mát gì chứ.

Thấy chàng trai còn bǎn khoăn, nhà tâm lý học nói tiếp:

- Anh khóc lóc như vậy chứng tỏ trong anh còn rất nhiều tình yêu, điều mà cô gái kia đã mất rồi. Vậy thì anh đầu có mất gì, người đáng lẽ phải khóc chính là cô gái kia chứ. Nào, hãy kiểm lại tình yêu của mình và đừng đặt nó lầm chỗ thêm một lần nữa nhé!

Đôi mắt chợt lấp lánh, niềm vui chàng trai quên mất những giọt lệ đã khô, cúi đầu cảm ơn nhà tâm lý học và sải bước dài về phía trước. Một buổi tối không còn buồn và vô vị nữa!

MỘT CHO TẤT CẢ

Một bài hát có thể khuấy động bầu không khí.

Một bông hoa có thể đánh thức những giấc mơ.

Một cánh én có thể báo hiệu mùa xuân.

Một nụ cười có thể khởi đầu tình bạn.

Một cái bắt tay có thể tạo sự thân thiện.

Một ngôi sao có thể trở thành người dẫn đường trong đêm.

Một phiều bầu có thể thay đổi một quốc gia.

Một ngọn nến có thể xua tan bóng đêm.

Một tiếng cười có thể chiến thắng nỗi buồn phiền.

Một niềm hy vọng có thể khích lệ tinh thần.

Một lần chạm tay có thể sánh bằng ngàn lời.

Một trái tim có thể biết đâu là lẽ phải.

Một con người có thể làm nên điều kỳ diệu.

NGÀY TUYỆT VỜI NHẤT ĐỜI TÔI

Hôm nay, khi thức dậy, tôi chợt nhận ra rằng nó là ngày tuyệt vời nhất trong đời tôi.

Đã từng có những ngày tôi tự hỏi tôi có làm được điều gì tốt đẹp vào ngày hôm ấy không. Và nếu có tôi sẽ ăn mừng.

Hôm nay, tôi sẽ ăn mừng vì tôi đã có một cuộc đời không thể tin được: Những thành quả, những hạnh phúc và cả những khó khăn bởi chúng đã làm cho tôi mạnh mẽ hơn lên.

Hôm nay, tôi sẽ sống với cái đầu ngẩng cao và một con tim hạnh phúc. Tôi sẽ ngạc nhiên vì những món quà xem ra giản dị của thiên nhiên: hạt sương mai, ánh nắng, những đám mây, cây cối, hoa lá, chim chóc. Hôm nay, tôi sẽ để ý không bỏ sót một tạo vật nào.

Hôm nay, tôi sẽ chia sẻ niềm hứng thú cuộc đời với những người khác. Tôi sẽ làm cho ai đó mỉm cười. Tôi sẽ chịu khó thực hiện một hành động dễ mến đối với một người nào đó mà thậm chí tôi không hề quen biết. Hôm nay, tôi sẽ tặng một lời khen chân thành đối với ai đang nản lòng. Tôi sẽ nói với một đứa trẻ rằng cháu đặc biệt biết bao và tôi sẽ nói với người tôi yêu thương rằng tôi quan tâm sâu sắc đến nàng dường nào, rằng nàng có ý nghĩa đối với tôi nhiều vô kể.

Hôm nay là ngày tôi sẽ từ bỏ sự lo lắng về những gì tôi không có và biết ơn về tất cả những điều kỳ diệu cuộc đời đã ban tặng cho tôi. Tôi sẽ ghi nhớ rằng lo lắng chỉ làm mất thời giờ mà thôi.

Và đêm nay, trước khi ngủ, tôi sẽ đi ra cửa và ngược nhìn bầu trời. Tôi sẽ đứng lặng người vì vẻ đẹp của các vì tinh tú, vầng trăng và tôi sẽ ca ngợi trời đất vì những báu vật đẹp lộng lẫy này.

Khi ngày đang dần kết thúc và tôi ngả đầu xuống gối, tôi sẽ cảm ơn tất cả về cái ngày tuyệt vời nhất trong đời tôi. Tôi sẽ ngủ giấc ngủ của một đứa trẻ no sữa, lòng tràn ngập hy vọng bởi tôi biết ngày mai cũng sẽ là ngày tuyệt vời nhất trong đời tôi.

NƠI NƯỞNG TỰA

Tôi rất thích những chuyến du ngoạn bằng xe hơi dù chưa bao giờ bận tâm đến chuyện mình sẽ đi đâu.

Một buổi chiều chủ nhật, tôi và cô bạn thân Evelyn lái xe đến Pheonix, bang Arizona để xem cuộc triển lãm đá quý đang được trưng bày ở đó. Tôi rất thích thú khi được tham gia cuộc hành trình hoàn toàn mới mẻ này.

Đi một đoạn, chúng tôi rẽ vào con đường cao tốc xuyên qua sa mạc và nhìn thấy một tấm bảng kỳ lạ bên vệ đường, trên đó ghi: *Hãy dừng lại, nghỉ ngơi và bày tỏ lòng tôn kính.*

Giữa nơi xa xôi hẻo lánh này lại có một tấm bảng như thế này thì thật là lạ. Mà nó có ý nghĩa gì chứ? Chúng tôi thắc mắc.

Đi thêm một đoạn chúng tôi nhìn thấy một nhà thờ nhỏ màu trắng nằm trơ trọi một mình giữa cánh đồng rộng lớn, lòng tự hỏi: Không biết ai lại xây một cái nhà thờ nhỏ xíu ở nơi này – và vì sao? Chúng tôi quyết định vòng xe lại để tìm hiểu.

Khi đến gần hơn, chúng tôi mới thấy được là nó nhỏ như thế nào. Chung quanh nhà thờ, ở phía ngoài được trồng đầy hoa, còn trên đỉnh được gắn một chiếc thánh giá nhỏ màu trắng. Không có một biển hiệu hay một bảng treo nào cho biết tên gọi hay mô tả lịch sử của nó. Nó có thực sự là một nơi thờ phụng hay không? Chúng tôi có xâm phạm nhà riêng của ai đó không? Chúng tôi có nên bước vào không? Và liệu chúng tôi vào trong thì có sao hay không?

Với cả đồng câu hỏi, chúng tôi thận trọng bước ra khỏi xe, nhìn dáo dác chung quanh rồi tiến về phía cánh cửa bé xíu của nhà thờ. Nó không khóa, chúng tôi bước vào trong.

Bên trong chỉ có bốn hàng ghế, mỗi chiếc chỉ ngồi được hai người. Tôi ngược nhìn, ngắm những chiếc cửa sổ kính màu, lòng ngưỡng mộ sự giản dị và vẻ đẹp của cái nhà thờ nhỏ xíu này. Một cảm giác hoàn toàn thanh thản lan tỏa khắp người tôi. Mọi thứ chung quanh đều yên lặng, tĩnh mịch và an bình.

Trông thấy một tấm bảng treo trên bức tường phía trước, tôi đứng dậy và bước đến xem. Thì ra nó là của người đã xây lên ngôi nhà thờ này.

Đây là nông trại của một người đàn ông. Ông ấy xây nó nhằm tỏ lòng biết ơn vì những điều may mắn mà ông được ban tặng trong cuộc đời. Ông đã được sống một cuộc sống lâu dài và hạnh phúc, có được một người vợ tuyệt vời, những đứa con khỏe mạnh và cả cái nông trang này nơi ông sống và làm việc.

Trên bệ thờ có một quyển sách đang mở. Trên đó có dòng chữ: *"Hãy nghỉ ngơi, cầu nguyện và ở đây bao lâu tùy thích"*.

Tôi lật qua trang khác, rất nhiều quốc gia: Nhật Bản, Israel, Pháp, Brazil... nhiều người trên thế giới đã từng dừng chân tại nhà thờ nhỏ màu trắng này.

Tôi nhìn quanh tìm chỗ đặt phần tiền lễ của mình, nhưng chẳng có. Chủ nhân chỉ muốn chia sẻ nơi đặc biệt của ông ta với những người qua đường cần nghỉ ngơi lấy lại tinh thần trước khi tiếp tục chặng hành trình khó khăn của mình.

Đã hai năm rồi kể từ ngày tôi đến thăm ngôi nhà thờ đó và đây cũng là mùa Giáng sinh đầu tiên không có mẹ bên cạnh tôi. Năm ngoái, một cơn đau tim đã cướp đi người mẹ yêu dấu của tôi.

Khi đi mua quà Giáng sinh cho mọi người, tôi mới xót xa nhận ra mình không còn mẹ. Mẹ không còn để nhận quà của tôi, mẹ không còn để giúp tôi nấu nướng, mẹ không còn bên cạnh để động viên an ủi tôi.

Tôi muốn nhìn thấy gương mặt tươi cười của mẹ khi bà mở món quà tôi tặng. Mùa Giáng sinh này và suốt những mùa Giáng sinh còn lại trong cuộc đời, tôi sẽ không còn có mẹ. Tôi cảm thấy cô đơn kinh khủng và không dám chắc mình có thể qua nổi mùa lễ này không.

Bất chợt, tôi ngược lên và nhìn thấy ở đó, trên chiếc kệ trưng bày, một nhà thờ bằng gốm màu trắng xinh xắn được đặt trên đó.

Ngay lập tức, hình ảnh cái nhà thờ nhỏ màu trắng nằm giữa sa mạc nắng gió hiện lên trước mắt tôi. Tôi cảm nhận được sự an bình và ấm áp của một nơi trú ẩn dành riêng cho mình. Tôi nghĩ lại, nhà thờ được xây vì mục đích để tỏ lòng biết ơn những điều may mắn mà chủ nhân của nó nhận được trong cuộc đời, rồi liên tưởng đến những điều may mắn của chính mình. Bỗng nhiên, tôi thấy mình cười nụ cười của mẹ và tôi biết, cũng giống như cái nhà thờ nhỏ bên đường, mẹ sẽ luôn ở bên tôi trong suốt cuộc hành trình của cuộc đời mình.

CHÚ LỪA VÀ CÁC GIẾNG CẠN

Phú ông có một con lừa và một cái giếng cạn. Một hôm con lừa đi ngang qua cái giếng cạn và vấp ngã xuống cái giếng cạn đó. Chú lừa nhà ta cố sức kêu cứu nhưng càng kêu thì lại càng vô vọng vì người chủ nghĩ rằng con lừa đã già và cũng không bán được bao nhiêu tiền, vả lại cái giếng cũng không còn dùng đến nữa thôi thì sẵn đây lấp nó lại. Nghĩ thế rồi lão cùng mọi người hè nhau lấp đất xuống giếng. Về phần chú lừa, lúc đầu còn kêu cứu nhưng càng kêu thì càng mệt. Cuối cùng chú ta không kêu nữa mà đứng yên cho người ta ném đất lên đầu mình. Người chủ và mọi người hò nhau ném đất xuống mà không hề biết rằng hành động đó đã vô tình cứu chú lừa, vì cứ mỗi nắm đất quăng xuống đầu mình thì chú lừa rũ thật mạnh để đất rơi xuống và chú bước lên đồng đất đó. Cuối cùng thì người chủ vô cùng kinh ngạc vì khi cái giếng đầy đất cũng chính là lúc chú lừa bước ra khỏi giếng.

Trong cuộc sống chúng ta nhiều lúc cũng phải chịu biết bao nhiêu đất cát của cuộc đời ném xuống, vậy tại sao chúng ta không đứng lên rũ thật mạnh cho đất cát rơi xuống và dẫm lên chúng mà đi cũng như chú lừa già không chịu chết dưới cái giếng cạn đó? - Hãy sống ở thể chủ động, tránh xa thể thụ động, nghĩ nhiều đến những gì mà bạn có khả năng làm được hơn là những gì có thể xảy ra cho bạn.

BÀI NGỮ PHÁP CHO BẠN TRẺ

Hãy sống ở cách khách quan. Hãy quan tâm đến thực tế cuộc sống đúng với những gì đang thật sự diễn ra, hơn là mong muốn chuyện đời sẽ xảy ra như bạn mơ ước.

- Hãy sống ở thì hiện tại, can đảm trực diện đối đầu với công việc ngày hôm nay. Không luyến tiếc quá khứ, cũng đừng lo lắng vớ vẩn đến tương lai.

- Hãy sống ở ngôi thứ nhất, nghiêm khắc tự kiểm điểm mình hơn là đi bới móc những sai sót, lỗi lầm của thiên hạ.

- Hãy sống ở số ít, lắng nghe lời phê bình xuất phát từ lương tâm hơn là thích thú với những lời tán thưởng của đám đông.

- Và nếu phải chọn một động từ thì hãy chọn lấy động từ “yêu thương”.

CÁCH BIẾT LÒNG NGƯỜI

“Lòng người ta nham hiểm hơn núi sông, khó biết hơn là giờ. Giờ thì hàng năm có xuân, hạ, thu, đông; hàng ngày còn có buổi sáng, buổi tối, ta thấy mà biết được.

Đến như người ta thì có kẻ ngoài rõ như cần hậu mà trong thật kiêu căng; có kẻ trong rõ thật tài giỏi mà ngoài coi ngu độn, có kẻ ngoài rõ vững vàng, thư thả mà trong rối rít, nóng nảy. Tâm tính bên trong, diện mạo bên ngoài trái nhau khó lường là vậy.

Cho nên quân tử dùng người cho ở xa để xem lòng trung, cho ở gần để xem lòng kính, sai làm nhiều việc để xem cái tài, hỏi lúc vội vàng để xem cái trí, hẹn cho ngặt ngày để xem có tín, uỷ cho ra tiền để xem có nhân, bảo cho việc nguy biến để xem có tiết, cho đánh chén say sưa để xem cử chỉ, cho ở chỗ phức tạp để xem thần sắc. Xem người đại khái như vậy thì họa mới có thể biết người được”

HẠT GIỐNG

Khi ánh mặt trời còn đang lấp ló bên kia đồi, chàng trai đã đứng chờ trước cửa hàng tạp hoá nơi vùng ngoại ô hẻo lánh này từ rất lâu rồi.

Khi không còn kiên nhẫn chờ đợi thêm được nữa, anh ta dự định quay về thì có tiếng mở cửa.

- Anh cần gì? Tôi là chủ ở đây - một Thiên Thần xuất hiện và nhỏ nhẹ nói.

Chàng trai lễ phép hỏi: - Ở đây Ngài có bán hoà bình không?

- Tôi bán tất cả.

Anh ta vui mừng nói tiếp:

- Con muốn mua hoà bình cho thế giới để đem vào nơi chiến tranh. Mua an hoà để đem vào nơi tranh chấp. Mua chân lý để đem vào chốn dối lừa.

- Còn gì nữa? - vị Thiên Thần ngắt lời.

- Con muốn mua ánh sáng để đem đến chốn u tối.

Thế giới sẽ không còn chiến tranh và mọi người sẽ được hít thở bầu không khí yêu thương.

Con muốn mua liều thuốc chữa được mọi bệnh tật. Người người được khoẻ mạnh, không còn ai đói khát, nghèo khổ.

Thiên Thần từ tốn đáp:

- Này anh, ở đây không bán quả. Thượng Đế giao cho tôi chỉ bán hạt giống thôi.

Hạt giống chính là khả năng tiềm ẩn trong mỗi chúng ta. Nếu con người biết sử dụng khả năng này thì con người sẽ yêu thương nhau, thế giới sẽ được hoà bình.

HÃY NHÌN ĐỜI NHƯ MỘT LY COCKTAIL

Cuộc sống ngon lành như một ly cocktail vậy, đấy là khi bạn biết pha chế và thưởng thức nó.

1. Mỗi người chỉ có một cơ thể của riêng mình. Bạn có thể làm gì tùy thích với nó nhưng nên nhớ rằng nó là thứ duy nhất thực sự của bạn và ở bên bạn cho đến cuối cuộc đời. Vì thế hãy đối xử tử tế với nó.
2. Không có điều gì trong cuộc sống mà không hàm chứa trong đó những bài học. Có lúc bạn sẽ vô cùng thích thú, có lúc bạn sẽ thấy chán nản và thậm chí có những bài học khiến bạn đau. Nhưng hãy hiểu rằng điều quan trọng là bạn thu được gì sau những bài học đó.
3. “Kia” không bao giờ tốt bằng “đây”. Khi những cái “kia” trở thành cái “đây” của bạn, bạn sẽ dễ dàng để mắt tới những cái “kia” khác vì nghĩ rằng nó có vẻ tốt hơn cái “đây” bạn đang có. Nên học cách bằng lòng với chính mình vì đôi khi thực chất những cái “kia” không thể bằng những cái “đây” được.
4. Tự bạn sẽ quyết định cuộc sống của mình. Bạn sẽ có những công cụ và nguyên liệu cần thiết nhưng pha chế nó như thế nào là nhờ chính đôi tay, trái tim và khối óc của bạn. Vì vậy đừng trông chờ vào may mắn mà hãy chú ý đến chính bản thân mình đi.
5. Bạn sẽ quên tất cả những điều ở trên. Thật đấy, cũng không cần thiết phải nhớ quá nhiều như vậy. Hãy cứ nhìn đời như một ly cocktail đủ mọi hương vị và màu sắc. Chua vẫn có thể làm cho ngọt, ngọt vẫn có thể làm cho đậm. Không một người pha chế rượu nào có thể pha một ly cocktail thật tuyệt ngay từ lần đầu tiên. Tôi tin bạn sẽ luôn có đủ nghị lực, niềm tin và lạc quan để pha một ly cocktail tuyệt vời cho cuộc đời mình chứ!

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>